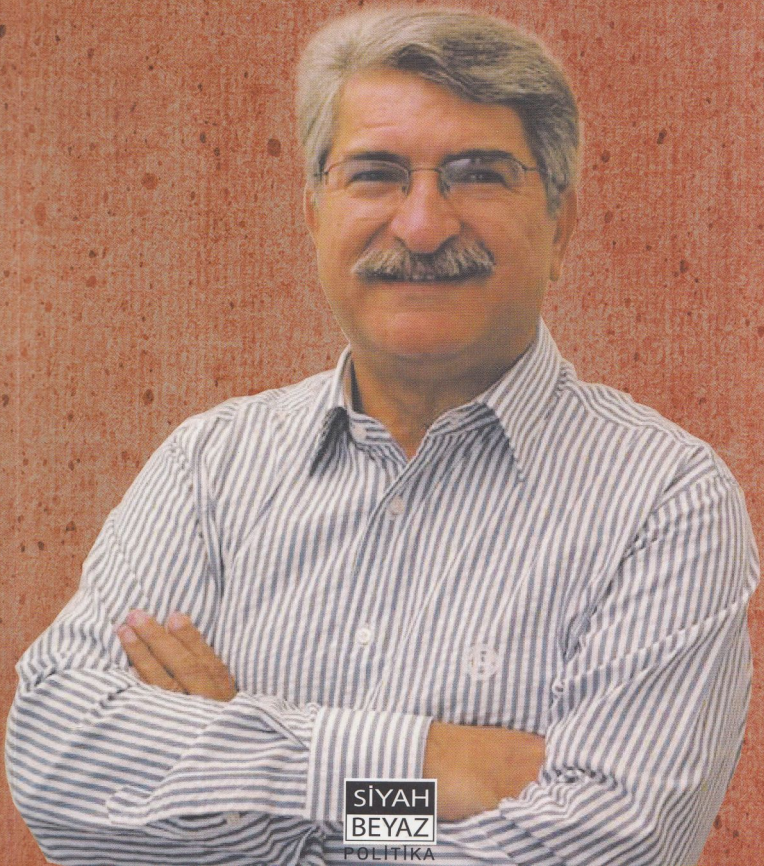
Fikri Sağlar

DIŞARDAN

Ortadoğu'dan Avrupa'ya, Dünya Aynasında Türkiye

SİYAH BEYAZ
POLİTİKA

FİKRİ SAĞLAR

DIŞARDAN

ORTADOĞU'DAN AVRUPA'YA, DÜNYA AYNASINDA TÜRKİYE

SB KİTAP

DIŞARDAN
Fikri Sağlar

Genel Yayın Yönetmeni
Murat Kaplan

Sayfa Düzeni
Çelebi Şenel

Kapak Tasarım
Tijen Demirel

Baskı
Gülmat Matbaacılık
Litros Yolu 2. Mat. Sit.
3. Kat 1NE4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 577 79 77

© Siyah Beyaz Kitap, 2013
© Fikri Sağlar

SİYAH BEYAZ KİTAP
Kayışdağı Malı. Baykal Sok. No: 50/3 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 660 10 53

"Okuma alışkanlığınıza renk katmak için..."

www.siyahbeyazyayinlari.com
www.kulturperest.com
siyahbeyazyayin@gmail.com

FİKRİ SAĞLAR

DIŞARDAN

ORTADOĞU'DAN AVRUPA'YA, DÜNYA AYNASINDA TÜRKIYE

SB KİTAP

FİKRİ SAĞLAR

Kurtuluş Savaşın' da Güney Cephesi Kurmay Başkanı, Kuvayı-ı Milliye'ci ve İçel Milletvekili Süleyman Fikri Mutlu'nun torunu, Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı Kaya Mutlu'nun yeğeni, Dr. Mustafa ve İlhan Sağlar' ın oğulları olan D. Fikri Sağlar 1953 yılında Mersin'de doğdu.

İlköğrenimini Mersin İleri İlkokulu' nda, Orta ve Lise eğitimini Galatasaray Lisesi' nde yaptı.. Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Yönetimi bölümünden mezun oldu.

1983 yılında İçel Milletvekili seçildi.

17-18-19 ve 20. Dönemlerde SHP ve CHP Mersin Milletvekili olarak görev yaptı.

TBMM Başkanlık Divanı Üyeliği; TBMM Kültür Sanat Yayın Kurulu kuruculuğu, Sanatsal Faaliyetler Başkanlığı, Plan ve Bütçe, Kamu İktisadi Teşekkülleri, Milli Savunma, Milli Eğitim Komisyonu Üyelikleri ile Horzum ve Anadolu Bankası usulsüzlüklerini araştırma Komisyonu ve Susurluk Kazasını Araştırma Komisyonlarında görev yaptı.

Sağlar, siyasi yaşantısında en genç SHP Genel Sekreterliği ve SHP Genel Başkan Yardımcılığı, Genel Sekreter Yardımcılığı, CHP, MYK görevlerinde bulundu.

Halen CHP PM Üyeliği yapmaktadır.

49, 50 ve 52. Hükümetlerde Kültür Bakanlığı ile Denizcilikten Sorumlu Devlet Bakanlığı görevlerini üstlendi.

"Yankı ile Yannis" adlı çocuk hikâyeleri ile "Kod Adı Susurluk" ve "Ulusaldan Evrensele Çağdaş Kültür" isimli kitapları bulunmaktadır.

Çeşitli dergi ve gazetelerde şiir ve makaleleri yayınlanmıştır.

Siyasetçi olarak çeşitli kurum ve kuruluşlardan aldığı ödüller vardır.

Halen çeşitli TV'lerde siyaset yorumculuğu yapmakta ve BİRGÜN gazetesinde köşe yazıları yazmaktadır.

Sağlar tam bir Mersin hayranıdır.

Devlet Sanatçısı Serap Sağlar ile evli olan Fikri Sağlar iki çocuk babasıdır.

Bu kitabı “yaşamımın gayesi olan eşim Serap ve çocuklarım Gerçek ve Yankı’ya “ armağan ediyorum..

Ayrıca; dostluğu benim için bir şans olan yayıncı sevgili Murat Kaplan ve ekibine teşekkürlerimi sunarım...

Önsöz

2004 yerel seçimler sonrası, Türkiye'nin farklı bir döneme girdiği anlaşılmıştı. Kurulduğunun ertesi yılı seçime giren ve hükümet olma çoğunluğunu ele geçiren AKP, yaklaşık iki yıl ılımlı bir yönetim sürdürmeye çalışmış, Irak işgaliyle ilgili verdiği sözleri yerine getirmemiş olmasına rağmen, daha sonra, ABD ile anlaşarak Türkiye hava sahasını müttefik devletlere açmış, böylece savaş uçaklarının İncirlik ve Pirinçlik üslerinden yaptıkları binlerce "sorti" ile milyonlarca Iraklı Müslümanın ölmesine ve Irak'ın işgalinin gerçekleşmesine katkıda bulunmuştu....

Bilindiği gibi AKP, kurulduğunun ertesi yılında hükümet olan bir partidir. Kurucusu ve genel Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, 3 Kasım 2002 seçimlerine yasaklı olduğu için katılamamıştı. Ancak AKP, seçim yasasının adaletsizliği nedeniyle TBMM'nin çoğunluğunu ele geçirmiş ve böylelikle hükümet görevini yüklenmişti.

Daha hükümet kurulmadan önce Recep Tayyip Erdoğan, hiçbir Türkiye siyasetçisine nasip olmayan bir şekilde, dünya liderleriyle bir dizi görüşmeler yaptı...Bu görüşmelerin kimler tarafından organize edildiği "açık sır" olarak hafızalarımızda. Ancak, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesinde" eş başkan olarak tanımlanan Erdoğan'ın liderlerle yaptığı konuşmaların içeriği bilinmemektedir...

Ama Erdoğan'ın ülkenin değil kendi geleceği için bir çok söz verdiği 11 yıllık yönetiminden bu konuşmaların içeriği anlaşılmaktadır. Nitekim AKP'li danışman Cüneyt Zapsu'

nun ABD' lilere "deliğe süpürmeyip kullanın!" demesi de verilen sözlerin yakıcılığını göstermektedir...

Recep Tayyip Erdoğan'a 2002 seçimleri sonrası ilginç bir destek de ana muhalefet lideri ve CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'dan geldi. Bir gece ansızın Baykal ve bir kaç CHP'li yönetici, grup ve parti yönetim kademelerinde tartışılmadan RTE' nin yasağına neden olan Anayasa Maddesinin değiştirilmesine karar verdi. Bu kararı verenler gerekçelerini açıklamakta bugün bile zorlanıyorlar...

Salt "demokrasi adına yaptık" demek de pek inandırıcı olmuyor... Sanatçı ve yazar Zülfü Livaneli'nin Vatan Gazetesi' ndeki yazılarına göre, bu kararın alınış öyküsünde dış kaynakların hayli yoğun etkisi olmuş...

Öte yandan RTE' nin milletvekili oluş serüveni görülmemiş ilginçliklere sahne olmuştu...

Özellikle REFAHYOL hükümeti sırasında Siirt'te okuduğu şiir nedeniyle hapis cezası alan RTE'yi, bu ilin bir AKP'li milletvekilini istifa ettirerek milletvekili yapmak özel anlam taşıyor..RTE'nin adaylığı sırasında destek veren bazı güçler, siyasi tarihimizde görülmedik yöntemler kullanmışlardı.

Aynı seçim bölgesinde CHP'li Milletvekili Ekrem Bilek' e sahip çıkmayan partisi de ender rastlanan bir öykü yazmıştı. Seçim kampanyasına gerek görmeyen ve propaganda yapmak için Siirt'e dahi gitmeyen Deniz Baykal'ın tavrı bu öyküyü gizemli hale getirmektedir!.. Yani, Erdoğan'ın Başbakanlık yolunu açan Baykal'ın yaptığı bu "tarihe geçecek iltimasın nedenleri hala anlaşılmış değildir!"..

AKP'nin iktidara gelişi de irdelenmesi gereken bir başka konudur...Sadece 2001 ekonomik krizi AKP'yi hükümet yapmamıştır. Seçim gününde koalisyonu oluşturan üç partinin görülmemiş iflası da önemli nedendir. Yüzde 20'lerden yüzde 2'lere düşen DSP ve ANAP ile baraj altında kalan MHP'nin

hangi dış etkenlerle bu konuma düşmüş olduğu, merak konusu edilmelidir...Nitekim bu partiler ve CHP, ilerleyen dönemde AKP'nin oylarının düştüğü anlarda iç çalkantılara çekilmiş, "kaset skandallarıyla" güç kaybetmiş, böylece hamle yapmaları engellenmiştir..

AKP, 2002/2007 yılları arasındaki ilk dönemini, iki ayak üzerine oturtmuştur. "ılımlı siyaset" stratejisinin birinci ayağı "Avrupa Birliğine" girişti. Baştan söyleyelim; AKP, AB'ye girişte hiçbir zaman samimi olmadı. Kendi ajandasında var olan gerçek gündemine ulaşmakta AB'yi aracı olarak kullanmak istedi. Başarılı da oldu!. İç ve dış dünyada AB'yi yaşam standardının yükseltilmesi, demokratikleşmenin oluşması ve temel hak ve özgürlüklerin var olması için vazgeçilmez bir hedef olarak görenler, AKP'ye inandılar...Yaptığı yanlışlara, demokratik nezaketsizliklere ya da AB'yi tehdit eden üslubuna göz yumdular, Türkiye'nin yararına olduğu için desteklerini sürdürmeye devam ettiler. Öyle ki, gerçek gündemini bilenler bile, AKP'nin "değiştiğini" herkese anlatmak için gönüllü çalışmalar yaptılar...

AKP'nin sergilediği dramanın ikinci ayağı ise; mağduru oynamaktı!.. O yıllarda gizlice hazırlanan "darbe teşebbüsleri" ayyuka çıkmıştı. Ne var ki henüz devleti ele geçiremeyen AKP, bunlara karşı ABD aracılığı ile karşı koymaya çalışıyordu.ABD'de bu teşebbüsleri biliyordu. Bir yandan AKP'yi tedirgin ederek 1 Mart tezkeresinin hıncını alıyor, diğer yandan bu hareketliliği kontrol altında tutarak hem AKP'yi sıkıştırıyor, hem de müteşebbislerin kimler olduğunu not ediyordu. Daha ileri gittiklerinde de başlarına çuval geçirerek rencide olmalarını sağlıyordu...

"27 Nisan e-muhtırası" ve Cumhurbaşkanı seçiminde Anayasa Mahkemesinin 367 oy alma kararı, AKP mağduriyetinin en önemli alt yapısını oluşturmuştur. AKP kurucusu

Abdüllatif Şener'i devletin "derin İlişkileri yoluyla, "Erdoğan'a rağmen," Cumhurbaşkanı yapma hazırlığının " malum odaklar tarafından öğrenilmesi, üstüne üstlük, Mehmet Ağar'ın DYP'si ile Erkan Mumcu'nun ANAP'ının birleşmekten son anda vazgeçirilmesi, AKP adına birinci dönemin istenilen kıvama ulaştığının göstergeleri olmuştur... Verilen erken seçim kararı ve Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi adımı, Haziran 2007 seçimlerini AKP'nin yüzde 47 ile kazanmasını sağlamıştır... Yani AKP'ye dış kaynaklarca uygulatılan strateji başarılı olmuştur...

AKP, 2007/2011 döneminde ise; iç ve dış politikalardaki strateji ve taktik farklılıklarını bir kefede toplamaya çalışmıştır... Dış Politikadaki "one minute" ve "Mavi Marmara" olaylarının zaferini, iç politikada "AKP'nin kapatılması" girişiminin mağduriyeti ile birleştirmiş, "zafer ve mağduriyeti" yan yana getirerek, İç politikada "cambaza bak" politikasını işlemiştir. Yani ülkenin gerçek gündemi yerine, açılan davalar ve darbe teşebbüsleri öne çıkarılmıştır. Dış politikadaki "karizmatik liderlik yürüyüşü" ise "Arap Baharıyla" başlayan çelişkili manevralarla devam eden kaosa dönüşmüştür...

Arap Baharı sonrası Kuzey Afrika seferinde farklı Erdoğan'ı gördük. Türkiye'de yıkmaya çalıştığı laik düzene sahip çıkan bir söylem içindeydi. Laikliğin, demokrasinin vazgeçilmezi olduğunu söyleyen Erdoğan'a şaşırdık. Yine de değiştiğini kabullenmeye çalıştık... Sonradan anlaşıldı ki, Erdoğan Arap baharının arkasındaki siyasal gücün istediklerini söylemiş...Yani hiç değişmemiş!..

Davutoğlu ile çıktığı Yeni Osmanlıcılık macerasında yanlış üzerine yanlış yapmaya başlaması, ülkemizin tüm komşularıyla sorunlu hale gelmesine neden oldu.

2011 sonrası da uygulanan Erdoğan/Davutoğlu dış politikası, Türkiye'yi bugüne kadar yaşanmamış felaketlerin

eşiğine taşıdı!.. Irak, İran ve Suriye ile olan anlaşmazlıklar kalıcı olmaya başladı. Yanlış, saldırgan ve diyalogdan uzak ilişkiler, sınır komşularımızın iç işlerine karışan pervasızlık, karşılıklı gerginliklerin artmasını sağladı... Sınırda patlayan bombalar yüzlerce yurttaşımızın ölümüne sebeb oldu...

Recep Tayyip Erdoğan dış politikayı bilmiyor!..

Ahmet Davutoğlu' da diplomasiden anlamıyor!..

Türkiye, çağın getirdiği konjonktürü anlamayan bir durum sergiliyor...

Çin'in ekonomiyi de yanına alarak "küresel siyasete" soyunduğu biliniyor. Bu nedenle emperyal arzuları olanların, dengeleri yeniden ayarlamaya çalıştığı bir dünyada yaşıyoruz.

Enerji koridorunda olan ve müthiş bir jeopolitik değer taşıyan Türkiye, akılcı ve yapıcı bir dış politika ile bugün bulunduğu yerden daha iyi konumlara doğru hızla mesafe alabilecek kabiliyette iken, kişiliksiz, bilgisiz, ilgisiz ve de diplomatik cehalet sahibi olan bir iktidar nedeniyle, uluslararası ailenin dışına atılmaktadır... Türkiye ilk defa bu kadar itibarsız duruma sokulmuştur, Türkiye güvenilmez bir ülke konumuna itilmiştir, en yakın dostları tarafından bile kuşku ile bakılan bir ülke olmuştur....

İki yıldır Suriye'ye saldırılması gerektiğini söyleyen bir iktidar vardır. Bu niyet zapt edilmez bir duyguya dönüşmüştür. ABD, Suudi Arabistan ve Katar Türkiye'yi Suriye ve Mısır konusunda yalnız bırakmıştır.

Başkalarına ram olan bir politikaya kendi Osmanlı hayallerimizi ekleyerek gerçekleri unuttuk.

Birlemiş Milletlere, NATO'ya hatta Avrupa Birliğine "posta koyan bir bir cüce ülke" konumundayız...

Batıyı "Şangay Beşlisine" girmekle tehdit ediyoruz. Şangay bizi almayacağını söylüyor!... Brezilya ile İran'ın nükleer

silah yapmadığına kefil oluyoruz. İran bizi ciddiye bile almıyor... İran'a karşı İsrail'i korumak için "Kürecik' te radar" yaptırmayız diyoruz. Kararı onayladığımız, hem de radarın kuruluş masraflarını ödeyeceğimizi kabul ettiğimiz ortaya çıkıyor. Pişkince susuyoruz!.. Düşülen durumun vahametini dahi kavrayamıyoruz!..

Cumhuriyet tarihi boyunca çok dikkatle uygulanan" savaş karşıtlığı" politikası, AKP'nin bu ikilisi zamanında hepten hiçe sayıldı...

TÜRKİYE "SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞI" YAPAN BİR DURUMA SOKULDU!..

Dış İşleri Bakanları, barış içinde kalarak ülkelerinin çıkarları adına ince, mantıklı, ikna eden ve karşılıklı diyalogu önemseyen bir davranış biçimi kullanırlar, dilleri son derece nazik, üslupları oldukça yapıcıdır. Buna diplomasi denir... Bir sanat olarak kabul edilir... Ülkelerini felaketlerden kurtaran, masa başında zaferler kazandıran diplomatlar, tarihe altın harflerle yazılır.. Tarihte savaş çıkaran Dış İşleri Bakanlarının övüldüğü görülmemiştir!.. Ama Lanetlendiği bilinir!..

AKP yönetimindeki Türkiye'nin, İsrail, İran, Mısır ve Irak'la olan "düşman devlet" statüsüne sürüklenen dış politikası en son Suriye'de iflas etmiştir...

Dış Politika megalomanyayı kaldırmaz!..

Mazlumların mağruru olunamaz!..

•••

Bu kitabı "yaşamımın gayesi olan eşim Serap ve çocuklarım Gerçek ve Yankı'ya " armağan ediyorum...

Ayrıca; Dostluğunu şans olarak kabul ettiğim yayıncı sevgili Murat Kaplan ve ekibine binlerce teşekkürler...

14 Eylül 2013

Ankara

Başlangıç

Dış politika ve Ali Tuygan!..

Dış İşleri gençlerin son zamanlarda pek ilgi duymadığı bir meslek!..

Oysa bu meslek bir ülke için son derece büyük önem taşıyor!..

İstediğiniz kadar kendi içinizde "sosyal, ekonomik ve kültürel gelişme sağladık" diye övünün, şayet dünya ailesi sizi benimsemez ve hak ettiğiniz değeri vermezse sevinciniz sadece içeride kalır!..

O dünyada sizi adam yerine koymazlar!

****

Orta çağdan beri diplomasi, şehir devletlerinin ve sonra üniter devletlerin gelişmesi ya da geri kalmasında etkin rol oynamıştır.

İnsanlık tarihi boyunca görülmüştür ki; " savaşların başlaması ya da bitirilmesinde, savaşanlardan daha çok, masada oturanların" sözü geçmiştir!..

****

Zaman olur ki; seçilmişler diplomatların aklıyla ülkelerini yönetmek zorunda kalırlar!..

O diplomatların bilgi ve zekâ düzeyi, ülkenin refahını sağlar yada sıkıntılar içinde kıvranmasına yol açar!..

Diplomasi, doğrudan halkın bağımsızlığını kazanması ya da sömürü düzeninin devam etmesi için bir nedendir!..

****

Kendi tarihimizde diplomasinin başarısı ve başarısızlığına örnek olacak birçok olay yaşanmıştır.

Rus Çarı ile Osmanlı arasında başlayan Kırım Savaşı'nda Reşit Paşa'nın yaptığı diplomasi sonucunda ortaya çıkan İngiliz ve Fransız ittifakı, Osmanlı Devleti'ni büyük tehlikelerden korumuştu. Türkiye Cumhuriyeti' nin kuruluş ilanı olan Lozan Konferansı' ndaki İsmet İnönü'nün diplomasi zekâsı da gelecek kuşaklara örnek oluşturmuştu!..

****

Kısaca diplomasi, devletlerarasındaki ilişkileri düzenleyen bir bilimdir. Çağımızda, yöntemleri değişmiş olsa da, yapısal sorunlar yaratsa da, ülkeler yine "diplomasi ile" güç kazanırlar!.. Bugün, oluşturulan uluslararası "diplomatik zirvelerde" yer almak ve söz sahibi olmak, ülkeler için daimi temsilcilik kurmak kadar önemlidir!..

****

Diplomasinin gelişmesi ve önem kazanması, ülkelerin bağımsızlık anlayışını da değiştirmiştir.

Bağımsızlık kavramı artık dünyada oluşturulan ve kurumsal hale gelen dünya birliklerinde, "eşit haklara sahip ülkelerin söz söyleme ve yönetme" gücü olarak algılanmaktadır!"

****

Bu nedenle "diplomatlık zor iştir!.""

Ancak son derece önemli ve bir o kadar da ülkeler için hayati değerler taşıyan bir meslektir!..

****

Gençlerimizi bu mesleğe yönlendirmek gerekir...

Heveslenmelerini sağlamalıyız!..

****

Bu konuda onlara örnek olacak Türkiye'nin önemli kadroları olduğuna inanıyorum!..

Dış İşleri Bakanlığı' nın bugünkü zihniyeti, dünden çok geridir.

Dış politikayı farklı algılar üzerine oturtmaya çalışan ve diplomasiyi değil, kişisel iddiaları kullanan bir tarz hâkimdir.

Her ne kadar bakanlıkta bilimden uzak bir anlayış sergileniyorsa da, Cumhuriyetin yetiştirdiği çok başarılı diplomatlar hala görev yapmaya çalışmaktadır...

****

Sayıları her geçen gün azalan bu Büyük elçiler, yaşadıkları deneyimleri gençlerin bilgisine bırakma çabasındalar!..

Yazdıkları anı kitaplarında geçmiş ve gelecek bağlantısını kurmaya çalışıyorlar.

Bunlardan biri de Değerli emekli Büyükelçi Ali TUYGAN.

****

Ali TUYGAN, Dış İşlerinin harika çocuğu olarak bilinir.

Çok mütevazı, bir o kadar da zeki, bilgili ve başarılı bir Büyükelçidir.

Yıllarca Ottawa, Riyad, Atina ve UNESCO büyükelçisi olarak Türkiye'yi temsil etti.

En son Dış İşleri Müsteşarı olarak görev yaptı.

Şimdi emekli olarak yeni bir yaşamın içinde..

Hala aktif.

Türkiye'yi düşünüyor..

Gelişen olaylara deneyimli bir gözle bakıyor.

Dış İşleri Bakanlığında geçen 40 yılını anlatan bir kitap yazarak, görevi sırasında yaşadığı olayları, birikimleri, anıları ve düşüncelerini anlatmış!..

****

"GÖNÜLLÜ DİPLOMAT" adlı bu kitap, son derece değerli bir çalışma!..

Her sayfası sizi bir başka dünya olayı ile karşı karşıya bırakıyor...

Kitap, her paragrafta yeni bir düşünce ile karşılaşmanızı sağlıyor, bilmediklerinizi ya da bilip de arkasını göremediklerinizi anlatıyor!..

Ali Tuygan'ın akıcı ve severek okunmaya neden olan bir üslubu var..

Hani," bir nefeste okuduk" denilen cinsten!..

****

Ali Tuygan, Cumhurbaşkanlığı Özel Kaleminde de görev yapmış...

Bu nedenle, sadece dış politikaların ön yüzünü değil, arka yüzünü, yani devletin en yüksek kademelerinde politikaların pişiriliş sürecini de yakından izlemiş.

Irak'ın Kuveyt'i işgali ile başlayan ve Körfez Savaşı ile süren tarihi bir döneme şahit olmuş...

Özal'ın "Bir koy üç al!" anlayışını yakından takip etmiş...

Görev aldığı dönemlerde Atina /Türkiye arasındaki sıcak gelişmelerin içinde yoğrulmuş...

Irak, Afganistan ve Suriye olaylarının ateşini yaşamıştır !..

****

Ali Tuygan'ın "GÖNÜLLÜ DİPLOMAT" kitabı, dünyadaki dengeleri iyi koyan, dış politikadaki sorunları cesaretle vurgulayan, Türkiye'nin yanlışlarını samimiyetle itiraf eden bir çalışma...

En önemlisi değişen siyasi görüşün, Dış İşlerini nasıl etkilediğini, değişen dış politikanın Türkiye'ye ne kadar zarar verdiğini tarafsız ama bilgili bir gözle anlatan bir kitap...

Kendi payıma, çok yararlandım.

Bilmediklerimi öğrendim.

Satır aralarında ülkenin başarısız bir dönem yaşamasının geleceği nasıl etkileyeceğini gördüm!...

Türkiye'yi "monşerler değil, yarı cahiller batağa sürüklüyor!"

Popülizm adına yetişkin kadroları dışlayıp, cemaat üyelerini o mevkilere getirmek için uğraşmak ancak aşiret topluluklarına özgüdür!..

Dış politikadaki zaafları okuyunca bir kez daha Telaşlandım!..

****

Diplomat Ali Tuygan Türkiye için bir şanstı!..

Çok kısa zamanda 2. baskısını yapan kitabı da o şansın gerekçesi olarak görülmeli!..

Aklına ve Kalemine sağlık Sayın Ali Tuygan!..

Biz mi Mısır'a, yoksa Mısır mı bize örnek?

Bütün dünya Mısır'daki halk ayaklanmasını izliyor.

Ülkeler Mısır'ı konuşuyor.

İnsanlar;

Mısır halkı kendi istediği rejime kavuşacak mı?

Demokrasiye geçebilecek mi?

Kısacası "Mısır, halk devrimini gerçekleştirebilecek mi" diye dikkatle bakıyor.

***

Bu satırlar kaleme alındığında, cuma namazı sonrası milyonlarca Mısırlı, Kahire'nin sokak ve meydanlarını doldurmuştu. Saray, Radyoevi ve bakanlıklar kuşatılmıştı.

Bu saatten sonra ayaklanma ne yana gidecek?

Halk ne karar verecek?

Başka müdahaleler olacak mı?

Dış etkenler bu kalabalıkları nereye götürecek?

Şiddete başvurulacak ve kan akacak mı?

ABD ve İsrail artık ortaya çıkacak mı?

Müslüman Kardeşler "biz de varız" derken, ordu "yeter" mi diyecek?

Kana kanla mı cevap verecek?

Bilemiyoruz. Göreceğiz.

***

Mübarek konuştu. Yetkilerinin bir kısmını yardımcısı Ömer Süleyman'a devrettiğini söyledi. Eylül ayına kadar görevine devam edeceğini de ekledi. "Anayasada değişiklikler yapacağını, ölenlere üzüldüğünü, oğlu ile Mısır'da ömür boyu kalacağını ve bir daha aday olmayacağını" da belirtti. Halen işbaşında bulunan bir yönetici olarak gelecekle ilgili düşüncelerini de açıklamakta sakınca görmedi.

***

Kısacası halkın istedikleri olmadı. Değişen bir şey yok. Doğal olarak bu açıklama halkı ikna etmedi. Aksine kızdırdı. Halk, hayal kırıklığı içinde... Halkın istediği, Mübarek'in gitmesi ve yerine özgürlükçü bir rejimin gelmesiydi.

***

"20 güne yakın bir zamandır sokaklarda bağırmaları boşunaymış" demek istemiyorlar. Görünen o ki, zıtlaşma artarsa ayaklanma daha da şiddetlenecek.

***

Mübarek'in ikinci konuşması ateşe benzin dökmüş durumda. Bir kere söylediklerinde inandırıcı değil. Çünkü hangi yetkilerini devrettiğini söylemedi. Ancak elinde tuttuğu yetkilerini açıklamaktan geri durmadı.

Mübarek; meclisi feshetme, hükümeti kurma ve anayasayı değiştirme yetkisini elinde tutuyor. Yine yönetimde tek yetkili...

***

Mübarek, tıpkı İran Şahı'nın son günlerinde halkı sakinleştirmek için Bahtiyar'ı Başbakan olarak ataması gibi bir oyunun içine girmiş. Aslında tarihi iyi bilseydi Bahtiyar'ın atanmasının İran Şahı'nın gitmesini daha da hızlandırdığını açıkça görebilirdi.

***

Ömer Süleyman modeli başarılı olamaz. Çünkü Mübarek'in diktatörlük yönetiminin başındaki tek isim Ömer Süleyman'dır. Ömer Süleyman muhaliflere karşı acımasızca uygulanan baskıların, yolsuzlukların ve yandaş kayırmalarının arkasındadır. Bu nedenle halk arasında adı "işkenceci" olarak anılıyor.

***

Mübarek eylüle kadar yönetimde kalmak istiyor. Zaman kazanmaya çalışıyor. Böylece ortamı soğutacağını düşünüyor. Tek dayanağı halkın daha fazla dayanamayacağı...

"Sokaktaki halk daha fazla ekonomik ve sosyal sıkıntının gerekçesi olmak istemez. Açlık ve susuzluğa direnemez. Ülkenin geri kalanı, hayatın durmasına daha fazla katlanamaz. Böylece ayaklanma tavsar" düşüncesinde.

***

Ancak sokakta başka güçler de var. Bu güçler, bugüne kadar pek fazla kan dökülmeden ayaklanmayı yönettiler. Bu güçlerin yalnızca siviller olduğunu düşünmüyorum. Dikkatle incelendiğinde büyük kitlelerin idaresinde profesyonelce davranıyorlar. İç ve dış ortaklıklar, beklentiler ve farklı görüşler var. Ancak, "kesişen çıkarlar" farklılıkların şimdilik askıya alınmasına neden olmakta.

***

Baştan beri Mısır'ın en etkili gücü olan ordu, şimdiye kadar kontrollü bir şekilde sokakları gözetledi. Rejimin sahibi olarak aşırılıklara müsaade etmedi.

***

O nedenle Müslüman Kardeşler ilk günden beri "ayaklanmanın başında" görünmekten çekindi. Çünkü biliyorlar ki, ortaya çıkmaları halinde ordu, el koyma gerekçesi olarak onları gösterecek. Ayrıca ABD ve İsrail'in de onlardan hazzetmediği bilinen gerçek.

Mübarek'in konuşması öncesi, ABD Başkanı Obama ve CIA Başkanı'nın açıklamaları son derece önemliydi. Onlar Mübarek'in "çekileceğini" açıkladılar. Ama konuşma sonrası adeta "mahçup" oldular! Aslında onlara bu bilgi en yetkin ağızdan verilmişti. CIA'in Mısır'ın içine "Tunus olayları" sonrası ciddi bir şekilde girdiği biliniyordu. O nedenle bu şekilde bilgi verilmesine şaşmamalıyız.

Onlar yanılmadılar! Demek ki, Mübarek'le pazarlıklar yapılmış ve bu sonuca varılmıştı.

***

Mübarek onları yanılttı. Yani Mübarek sadece dünyayı değil, en kadim dostlarını, varlık nedeni olan ABD ve İsrail'i de aldatmıştı! En azından şimdilik kendine oynamayı tercih etmişti. Ancak, beklentilerin farklı çıkması Mısır'ı bir başka maceraya götürüyor.

***

Mısır'ı bilenler için bundan sonra ordunun devreye girmesi sürpriz olmayacak. Ancak ilk kez bu kadar büyük kalabalıkların sokakta olduğu Mısır'da halkın karşısına ordu nasıl çıkacak? Müslüman Kardeşler'in inisiyatifi ele geçirmesiyle birlikte ordunun bu duruma bakışındaki doz ne olacak?

Cevaplanması zor sorular...

***

Belki akla hemen "Baradey modeli" gelecektir. Bu modelin gerçekleşmesi için önce Mübarek'in şartsız devrilmesi gerekiyor.

Bunu kim yapacak? Karar vermek kolay ama uygulayıcısı için iki yol var. Ya, halk aşırı şiddete başvuracak, oluk oluk kan akacak. Sonra ordu yönetime el koyacak!

Buna ABD ve İsrail nasıl bakar?

***

Ya da Mübarek kendiliğinden istifa edecek.

Bu nasıl gerçekleştirilir?

***

Halk henüz şiddet ve kana başvurmak istemiyor. Buna gerek de görmüyor. Bu kadar hareketlenmenin yeteceğini zannediyor. Aslında daha fazlasına mecali de yok.

Aydınlar hareketin içine giremiyor. Dolayısıyla "ayaklanma" düşünsel anlamda beslenemiyor. Üstelik Mübarek'i yıllardır aydınlar kollamışlar. Halkın büyük çoğunluğu Müslüman Kardeşler'e güvenmiyor. Şeriat düzeninde yaşamak istemiyorlar. Göreceli de olsa laik düzenden vazgeçmiyorlar. Zaten böyle bir düzene ABD ve İsrail de karşı duruyor! Üstelik Baradey için de bir "konsensüs" de oluşamadı.

***

Bir gerçek var ki; ABD ve İsrail duruma müdahale ederek halkı kızdırmak istemediklerine göre, gelişmelere el altından müdahale etmeye çalışacaklar. Diğer yandan da Mübarek'le pazarlıkları sürdürecekler. O nedenle ayaklanmaya yeni önder çıkarmıyorlar.

***

Burada önemli rol ordudadır. Ordu ya halkla birlikte ya da halka karşı direnecektir. Halka karşı direnmeye karar verirse kumandanın ABD'nin eline geçeceği açık. Bu durumda onun belirlediği liderle yola devam etme bir zorunluluk olacaktır.

***

Arap dünyasındaki değişimler hep ordu eliyle oldu. Görünen o ki; Mısır ordusu rejim değişikliğini isteyip istemediği doğrultusunda henüz karar veremedi. Ordu konumunu güçlendirmek istiyor. Durumu kolluyor. Değişimde etkili olmak istiyor. O nedenle beklemede. Hemen harekete geçerse inisiyatifi elden kaçırma ihtimali çok fazla. Bazı subaylar istifa

edip sokağa çıktı bile. Bu ne etki yapar? Belli değil. Bu nedenle yapılan tüm pazarlıkların içindeler.

***

Ordu, ilk kez böyle büyük kalabalıkların karşısında ve ilk kez halk bu kadar kararlı görülüyor. Güçlerini de biliyorlar. Bu nedenle iç ve dış güçlerle pazarlık yapmadan bir işe kalkışmazlar. Burada en önemli aktör, tekrar ediyorum ABD!

***

Mısır halkı kendi kaderine hükmeder, demokrasiye geçebilirse tüm Arap dünyasına ve de mazlum ülkelere önemli örnek olur. Biz de kendi hesabımıza Mısır'dan dersler çıkarabiliriz.

Not: Bu yazı Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in istifasından önce yazılmıştır.

Adım adım ulaşılan BOP

Kuzey Afrika sahillerinde bulunan İslam ülkelerindeki "halkların başkaldırısı" devam ediyor.

Beklenildiği gibi Libya'da ise, "ayaklanma" alabildiğince kanlı sürüyor...

Libya'nın diktatörü Kaddafi, diğer liderlerden daha şiddetle halkın üzerine gidiyor.

Muammer Kaddafi'nin, "yüzyılın tek kanlı diktatörü" unvanını kimseye kaptırmayacağı belli!

***

Kaddafi 'nin ruh halini bilmeyen yok.

Dünyada terörü destekleyen tek lider olarak tanındı!

ABD uzun süre, Kaddafi'ye ders vermek için uğraştı...

Libya'ya çok yüklendi.

Kaddafi de misilleme yapmaktan kaçınmadı.

Tabii bu boğuşmanın zamanı, dünyanın iki kutuplu olduğu döneme rastlıyordu.

O nedenle Kaddafi'yi ABD ile boğuşmasında destekleyenler vardı!

***

O dönemde ABD, Kaddafi'yi her ne kadar terörist olarak görse de, "yeşil kuşak projesine" en uygun liderlerden biri olduğunu da biliyordu.

Kaddafi'nin hem İslami iktidar yapma hedefi, hem de harcayacak parası vardı...

Bütün mesele "maceracı narsist" psikolojisini kullanarak, hırsını "Doğu Bloku"na çevirtmekti...

ABD bunu başardı!

O günden itibaren Kaddafi, İngiltere ve Avrupa ülkeleriyle uğraşmaktan vazgeçti.

Ve de petrolünü ABD şirketleri aracılığıyla dünyaya satmaya başladı.

Kazancı arttı.

Kimse ona "milyarlarca dolar petrol gelirini nasıl kullanıyorsun" diye sormadı.

Biraz halka, daha çok ailesine akan dolarlarla dünyanın ilgi odağı bir diktatör olarak yaşamını sürdürdü.

Her gittiği yabancı ülkeye "çadırını" taşıdı.

Zevk ve sefa içinde yaşadı.

Öyle hale gelmişti ki; para ile yaptıramayacağı şey yoktu.

Hele 2001 ve 2007 küresel ekonomik krizlerinde elindeki petrol milyarları ile eğlenmeye başladı.

Adeta şımarık çocuklar gibiydi...

Berlusconi, İtalya'nın göbeği Roma'da çadır kurmasına izin verdi.

Mankenlere Kuran-ı Kerim hediye etmesine göz yumdu.

Sarkozy önünde takla atmaktan geri durmadı.

Tabii bu hareketler bardağı taşıran son damlalar oldu!

***

20 yıl önce SSCB dağılmış, dünyanın iki kutbundan biri kaybolmuştu!

ABD tek kaldı...

Ekonomik krizler peşi sıra dünyayı sardı.

Rakipleri Çin ve Rusya, ABD ile çelişkili olmaktan uzak durdu.

Hele Çin 1,3 trilyon dolarını Amerika'ya kaptırınca,

Rusya da petrol fiyatlarının artması ile zenginleşmeye başlayınca,

ABD ile çatışmak yerine ona uyum sağlamayı çıkarlarına uygun buldu.

***

Şimdi ABD "dikensiz gül bahçesinde" top oynuyor!

Tek kutuplu olmadan dünyada denge kurmak, yeşil kuşağı başarılı kılmak için yerleştirdiği 30 yıllık dikta rejimlerinin artık hükmü kalmadı.

ABD, öteden beri hazırladığı "BOP'u" uygulamaya koymaya karar verdi...

Afganistan ve Irak sonrası harekete geçildi.

***

Şu iyi bilinmeli ki,

haftalardır süren halk ayaklanmaları sonrasında devrilen iktidarların yerine "demokrasi" gelmiyor.

Daha doğrusu getirilmiyor!

Tunus ve Mısır'da yaşananlar şimdiden gösterdi ki;

ABD/İsrail birlikteliği, arkalarına AB'yi de alabilirlerse,

İslam ülkelerini daha farklı dizayn edecekler!

Bu proje;

"göstermelik demokrasi, göreceli insan hak ve özgürlükleri" motifleriyle süslenecek.

Yandaşlar ve halkın yan yana olduğu ama yandaşların biraz daha önde olduğu "düzenler" oluşturulacak.

Ama hiçbir zaman tam eşitlikten bahsedilmeyecek!

Demem odur ki;

"sermaye ile emek" hiçbir zaman eşit olmayacak!

İnsanlar eşit yurttaş muamelesi görmeyecek!

Yargı egemenlerin elinde olacak!

Toplumsal çatışmalar, farklılıklar arsındaki sürtüşmeler el altından kurcalanacak!

Yeraltı ve yeryüzü kaynaklarının idaresi onlara bırakılmayacak kadar önemli olduğu için "sır" gibi saklanacak!

***

Büyük Ortadoğu Projesi" kapsamına dahil ülkeler içinde ikisi müellifler için çok sıkıntılı...

Libya ve İran...

***

Libya kan içinde!

Müdahaleler arttıkça kan daha da artacak.

İç savaş vahşi katliamlara yol açacak!

İnsanlar üzerindeki baskının patlaması Libya'yı felakete götürecek!

Sertliği ve adaletsizliği bugüne kadar sineye çekenlerin kini müthiş olur.

Görünen o ki, Libya'nın sonu yakın!

Kaddafi kaçmazsa vuruşarak ölmeyi göze alıyor demektir.

Ama sonunda devrilecektir...

Başbakan Erdoğan, Mısır Başkanı Mübarek'e akıl verirken Kaddafi'ye hiç söz söylemedi.

Neden acaba?

Akla hemen Kaddafi'nin Erbakan'ı "azarlaması" geliyor...

Hani şu meşhur "çadırda fırçalama" olarak tarihe geçen toplantı!

Kaddafi Erbakan'a, "cihat komutanı" olarak neden akıl danışılmadığı ve onay vermediği ilişkiler içine girildiğinin hesabını sormuştu.

Erbakan da "suskun" kalmıştı.

Çünkü "yıllarca bu uğurda paralar alındığı" ortaya konulmuştu!

Kaddafi'nin yıllarca siyasi hareketlere para gönderdiği ortaya çıkmıştı...

"Belli bir misyonun baskısı mı var" diye düşünüyor insan!

***

Erdoğan'ın suskunluğunun gerekçesi ödül olabilir mi?

Başbakan Erdoğan Kaddafi'nin elinden yakın zamanda "Muammer Kaddafi İnsan Hakları Ödülü'nü" almıştı!

Bu anımsamayı "olumlulaştırmak" isteyenler, Erdoğan'ın o ödülü alırken "bölgesel ve küresel insan haklarının sahiplenilmesi konusunda" sözler söylediğini hatırlatıyorlar!

***

İyi, güzel de;

Söz söylemek kolay, mühim olan söylediğin söze uygun eylemler içine girmek.

Söylediklerini inanarak hayata geçirmek...

Türkiye'nin insan hakları konusundaki sabıkası, AKP zamanında artarak devam ediyor.

***

Ve Libya'da insan hakları katlediliyor.

Çocuklar da dahil olmak üzere sivillerin üzerine acımasızca ateş ediliyor.

Makineli tüfeklerle katliamlar yapılıyor!

Hani, nerede insan haklarını korumak?

Ödülü veren öldürüyor!

Bari alan, ödülün hakkını versin!

Kaddafi oyunu

Dünya üçüncü "emperyalist yayılmacılıkla "karşı karşıya...

15. ve 19. yüzyılda kullanılan yöntemlerden farklı bir şekil uygulanıyor şimdi.

Ama sonuçta amaç aynı.

Yeni sömürgeler yaratmak...

Enerji yüzyılında, enerji havzalarını ele geçirmek!

***

İki kutuplu soğuk savaş sonrası ABD dünyada tek emperyal güç olarak kaldı.

Ama görünen o ki, başkaları böyle düşünmüyor...

Rusya, Çin ve AB'nin liderleri Almanya, İngiltere ve Fransa da kendilerini bu gücün paydaşı olarak görüyor.

Ancak şimdilik "büyük patronun" çevresinde dolaşmaktan başka bir şey yapamıyorlar.

Libya'da paylaşım var..

Yarın diğer yerlerde olacak...

Ama bu durum böyle sürmez.

İlk başkaldıran Rusya olursa şaşırmayın!

***

Kuzey Afrika'da başlayan halk ayaklanmaları bir değişim talebini ortaya koyuyor.

Değişim talebi, "demokratikleşme, hak ve özgürlükleri sahiplenme" isteği olarak algılanmamalı...

Değişimi, yıllarca süren baskı rejimlerinden kurtulma ve diktatörlerin keyfi, kanlı yönetimlerini devirme amacı tetikliyor.

Hepsi Müslüman olan bu ülkelerde İslam'ın öğretisi olan "biat kültürü" egemen...

Böyle bir yaşam biçiminden ve inancın yoğurduğu yönetim anlayışından kurtulmak zor. Biat kültürü ve "İslami siyasi yönetim anlayışı" bu toplumları yönlendirmede etkili olan tek yol.

Bu yol gerektiği gibi kullanılırsa hedefe ulaşmak kolaylaşır.

***

Emperyal güçler için bu ülkelerin yeraltı zenginlikleri önem taşıyor.

Bu zenginliklere ulaşmak için gerekli her türlü hazırlık yıllardır yapılıyor!

***

Kuzey Afrika kıyılarında başlayan gençlik ayaklanmalarındaki ortak nokta önce yerel ve güçlü liderlerin elinden kurtulmaktı..

Dünyadaki değişimi takip eden gençler, kendi gerçekleriyle yüzleştiklerinde korkunç hınçlandılar.

Üstelik eğitimliydiler...

Bilinçli olarak aç ve işsiz bırakıldıklarını anladıklarında karşı konulamaz bir dinamizmle önlerine geleni yıkıp geçtiler.

***

Tunus'ta başlayan hareketlenmeye karşı sessiz kalanlar, halk direnişi Mısır'a sıçradığında seslerini çıkardılar.

Filistin ve Ortadoğu'nun kapısında önemli bir stratejik ortak olan Mısır'ın fazla karışmasını istemeyen ABD ve İsrail devreye girdi...

Ancak açıktan değil, daha çok perde arkasında kalarak krizi yönettiler!

Daha önceden oluşturulan ittifaklara uygun hareket eden ordu da gerekeni yaptı!

Az zayiatla Mübarek devrildi...

***

Belki koşullar "değişimi" tetikledi...

Ama şimdi ABD bu hareketlenmeyi kullanarak, "Büyük Ortadoğu Projesi"ni hayata geçiriyor.

***

Libya'ya yapılan "müdahaleyi" bu projenin ilk adımı olarak değerlendiriyorum.

Hatırlanacak olursa Irak'a yapılan müdahale de benzeri nedenlerle yapılmıştı.

Aradan sekiz yıl geçtikten sonra dünyanın ve Iraklıların aldatıldığı ortaya çıktı.

Öne sürülen "kimyasal silah " yalanı da itiraf edildi.

Ama bu arada bir milyon sivil öldü!

Katiller belli! Peki, onlara bir şey yapabiliyor muyuz?

***

Kalitesi ile özellikle AB ülkelerinin vazgeçilmezi olan Libya petrolünün değeri biliniyor...

Libya lideri Kaddafi'nin ruh ve akıl sağlığı da biliniyor...

Teröre verdiği destek de biliniyor...

"Dünyadaki tek terörist ülkenin diktatörü" sıfatını taşıması ve bu nedenle dünya insanlığını tehdit eden en önemli diktatör olduğu da biliniyor.

Ancak,

Kaddafi'nin 2006'dan beri AB ülkelerinin en itibarlı lideri olmasının,

Berlusconi'nin onun elini öpmesinin,

Sarkozy'nin Louvre Sarayı'nın bahçesine çadır kurdurmasının nedenleri bilinmiyor!

***

ABD'nin tavrını anlamak mümkün.

AB'li ülkelerin "çıkar öncelikli oyunlarını" ABD bozuyor!

Pastadan en büyük payı almak istiyor.

Bu nedenle 6. Filo'yla ve bir çırpıda BM Güvenlik Konseyi'nden çıkardığı "müdahale kararıyla" Akdeniz'de "bayrak" dolaştırıyor!

Bosna ve Kosova'dan sonra burada "asıl ben varım!" demesi, beklenen bir şey.

***

Libya sonrası atılacak adım şimdiden belli...

İran!

Ortadoğu'daki Arap ülkeleri üzerinden başlatılan "Sünni-Şii çatışması" bize yeni bir tehlikeyi gösteriyor.

Bahreyn'de azınlık olan Sünni yönetime karşı başkaldıran Şii çoğunluğu bastırmak ve Sünni yönetimi ile kamu kurumlarını korumak adına asker gönderen Suudi Arabistan'ın bu davranışı yeni bir oyunun habercisi...

Şii-Sünni çatışması üzerine yapılandırılan "manevrayı" dikkatle izlemeliyiz.

İran bilinçli olarak kışkırtılıyor.

***

Füze kalkanı tartışmaları sırasında ABD, Suudilere 238 milyar dolarlık silah sattı.

İsrail ABD'den ilk kez 39 milyar dolarlık uçak aldı.

ABD ve AB'nin BM Güvenlik Konseyi'nde etkisi çok fazla...

NATO, Libya'da devreye sokulmaya çalışılıyor...

Neden?

Neyin hazırlığı yapılıyor?

***

Petrol, doğalgaz ve fosfat zengini olan İslam ülkelerinde "ılımlı İslam" adı ile oluşturmaya çalıştıkları düzene demokrasi denemez!

"Hak, özgürlük ve eşitlik adına demokrasiyi getiriyoruz" sözleri "küçük bir oyun!"

Bu oyunu oynayanlar yarın bizim kapımıza da dayanacaklar! Farkında mıyız?

Bin Ladin öldü mü?

Yoksa dünkü gelişmeler yeni oyunun ilk perdesi mi?

Son yüzyılın en vahşi hastalığı "terör" olmuştur.

2000'li yılların başında ABD'deki İkiz Kuleler'in yıkılması, terörün vardığı noktayı çok net göstermişti.

Terörün uyguladığı yöntemlerde "öldürme ve ölmenin" en hunharcısı yatıyor.

İnsanlık için ne acı verici durum!

***

Tarih bugünleri, "3. Dünya Savaşı dönemi" olarak yazarsa şaşmayacağım.

Aslında bu sürecin öyle kısa sürmeyeceği de açık...

30 yaş civarında bulunan dünya gençliğinin büyük bir çoğunluğunun,

kendilerini "ölüm makinelerine dönüştüren" bilgisayar oyunlarıyla büyüdüklerini biliyoruz.

Sanal bir alemde yaşayan bu gençlerin terörün potansiyel bireyleri olduğu da yadsınamaz bir gerçek!

***

İki kutuplu dünyanın bozulması sonrası ABD'nin tek emperyal güç olarak kalma arzusu,"terörü" tetikleyen önemli faktörlerden biri olarak da belirlenmeli.

Yeni dünyanın " liderlik çatışması" bu tehlikeli oyunu, yani terörü, zaman zaman meşru gösterme duyarsızlığına da ulaştırıyor.

***

Daha açık bir şekilde anlatırsak;

Bugün Birleşmiş Milletler Topluluğu'nda bile terörün ortak tanımı yapılamıyor!

Bazı ülkeler ideolojik bakarak, terör faaliyetlerini "hak ve özgürlük mücadelesinin bir yolu" olarak görebiliyor.

Bazı ülkeler ise terörü, "bir insanlık sorunu, insanlık vahşeti ve yüzyılın vebası" olarak tanımlıyor.

Aslında egemen ülkeler kendi gelecek planlarında terörden de faydalanmayı "masum" bir yol olarak kabul edebiliyorlar!

Terörü; "meşru askeri yöntem",

Teröristi; "özgürlük savaşçısı" olarak belirleyenlerin sayısı hayli fazla!

Ayrıca oligarşik güçler, toplumların demokrasi taleplerini engellemek ve iktidarlarını devam ettirmek için terörün gelişim önünde bir engel olarak algılanmasını istiyorlar! Statükoyu devem ettiren hatta daha da sıkılaştırmaya niyetlenenlerin "terörün devamını sağlamak" adına "el altından" destekler verdikleri de bilinen gerçek!

***

Üstelik sömürü düzeni içinde sıkışmış, yoksullaşmış, aç kalmış, umudunu yitirmiş halk, terörü "sığınak" olarak görebiliyor.

Böyle bir algı, insanlık için gelinen en vahim noktadır!

İşte yoksul ülkelerde yerleşen bu anlayış, dünyada terör faaliyetlerinin sürmesini sağlıyor.

***

Bin Ladin bu ortamın sonucudur.

Mağdur ülkeler tarafından El Kaide, emperyal güçlerin karşısında direnen meşru bir terör örgütü olarak kabul edilmektedir.

O nedenle NATO, BM gibi dünya örgütlerinin bu işin üzerine gitmesine rağmen Bin Ladin bulunamamış, El Kaide çökertilememiştir.

Yıllardır süren savaş ve terörü bitirme iddiası, yüz binlerce sivil insanın ölümüne, milyonlarca doların harcanmasına ve Afganistan'ın dünya barışını tehdit eden en sorunlu bölge haline gelmesine neden olmuştur.

***

Dünkü Bin Ladin haberiyle tüm dünyanın heyecanlanmasının altında terör sendromu yatıyordu.

ABD Başkanı Obama, Bin Ladin'in öldürüldüğünü açıkladığında insanların öfkesi sevince dönüşmüştü.

Oysa daha öncede birkaç kez, benzeri açıklamalar yapılmıştı.

Ancak bu defa ABD Başkanı açıkladı...

Bu beyanatı dikkate almalıyız!

***

Doğrusu dünkü, Obama açıklamasını önemsedim.

Ama hemen sonra ABD'li yetkililerin verdiği beyanatlar kafamı karıştırdı!

ABD'li sözcüler şöyle dediler;

"Bin Ladin kefene sarılı olarak Hint Okyanusu'na atıldı. Artık Ladin'in mezar yeri yok".

Doğrusu pek anlayamadım. Bu kadar acele etmenin anlamı ne?

Hele İngiltere ve ABD'nin Irak'ta sürdürdükleri dünyayı kandırma faaliyetlerini hatırlayınca, böyle sabıkalı ülkelere ne kadar inanabiliriz?

Galiba işin aslını öğrenmek için biraz daha bekleyeceğiz!

***

Bin Ladin'in ölümü terörü artırır mı?

Bu sorunun cevabı düşünmeden "evet"tir!

Dünyanın her yanında ve beklenmedik bir zamanda, büyük "eylemlerle" karşılaşabiliriz.

***

Terörün kaynağı kurutulmadan "kitlesel ve büyük zararlar veren" terör bitmez.

Terörün kaynağı dünyadaki eşitsizliktir!

Hak ve özgürlüklerini alamayanlar, iş de bulamazlar!

Sermayenin acımazsız sömürüsüne tabi tutulanlar bir de kimliklerinden, kültürlerinden ve değerlerinden yoksun bırakılırsa hayatlarının anlamı kalmaz.

Aç ve onursuz yaşam, şiddeti ve şiddetin meşruiyetini getirir.

***

Bu durumu yaratan tek canavar, kapalı toplumdur!

Yani, hak ve hukukun olmadığı, tek adam diktasının sürdüğü, egemenlerin çoğunluğu inlettiği, kamunun zenginliğinin azınlıkta kaldığı düzen...

Bu düzende zaman ve insanın yeri olmaz!

Her türlü yolsuzluğun ve ahlaksızlığın yapıldığı kapalı ve kara düzen acımasızca insan öldürür!

***

Toplumlar artık bu yüzyılda "açık ve şeffaf yönetimler" istemektedir.

Demokrasi ve hukuk açık toplumun tek varlığıdır.

Laik demokratik ve sosyal devletin oluşması, örgütlü toplumu yaratacaktır.

Böyle bir toplumun bireyi özgürdür.

Özgür birey "açık toplumu" yaratır.

Şiddetten yana olamaz.

Barış, silahların bırakılmasından da önce, toplumsal özgürleşme anlayışının yerleşmesi ile oluşur.

***

Kuzey Afrika'da başlayan, Ortadoğu'yu içeren halk ayaklanmalarını "açık topluma geçiş talebi" olarak yorumlamalıyız.

Belki arkasında ABD, AB ve diğerlerinin çıkarı olabilir, hatta yıkılan onlarca yıllık otoriter liderlerin yerine, yine onların istediği insanlar gelebilir, bundan kaygı duymamalıyız.

Onlar ne yaparsa yapsın bu gelişmeler, halkın çağdaş, demokratik ilk beklentisi olacaktır.

Başta Müslüman ülkeleri olmak üzere açık toplum anlayışına geçme talebi, dünya barışı için umut oluşturacaktır.

***

Tüm bu iyi niyetli "umut" duygusuna rağmen, bazı şeyleri düşünmekten de geri duramıyorum.

Libya lideri Kaddafi'nin oğlu ve üç torununun NATO saldırısında öldürülmesi ile dünyanın en büyük terör örgütü olan El Kaide'nin lideri Bin Ladin'in öldürülmesi haberleri arka arkaya geldi...

Dünya bu haberlerden rahatladı mı? Yeni bir senaryo mu var?

Senaryonun şimdiki oyuncuları kim?

Ve biz nasıl bir oyun seyretmeye hazırlanıyoruz?

Yoksa yeni terör tehditlerinin ortaya çıkması için vesileler mi yaratılıyor?

Kuzey Afrika'da başlayan birçok ülkeyi saran halk ayaklanmalarının bu mevsimde gerçekleşmesi neyin habercisi?

İran'a atılacak adımın zamanlaması yaklaşıyor mu?

Ortadoğu'daki şekillenme daha ne kadar sürecek?

Türkiye Suriye'yi ve Esad'ı bırakıyor mu?

Libya'daki Türkiye Büyükelçiliği boşaltıldı. Uygulanan politikalar değişti mi? Kimin isteği ile bu değişiklik yapıldı?

Bu soruların cevapları bizi farklı yöne çekecek...

Bir dizi sorular bundan sonra kafamızın içinde dolaşıp duracak.

Bu arada seçime gittiğimizi de unutmayalım...

Hayaller bir bir yıkılıyor

Son günlerin en önemli gündemi Suriye.

Türkiye'nin Suriye ile ilgili politikası her an daha da sıkıntı verici bir hal alıyor...

Aslında Suriye ile başlayan ve tüm sınır komşularımızla "sıfır sorun" hedefi, doğrusu "yurtta ve dünyada barış" talebi olan kurucu anlayışın, yani Cumhuriyetin, temel ilkelerinin somutlaştırılmasıydı! Bu nedenle AKP iktidarının dış politikada çizdiği bu yol haritası olması gereken bir duruş olarak alınmalı.

Türkiye ne yazık ki yıllarca bu söylemi benimseyemedi.

Bu nedenle, bu politika ortaya atıldığında çok olumlu destek aldı.

***

Söz söylemek, hatta bu sözleri hükümet programlarına yazmak kolay...

Ama önemli olan düşündüğünüzü yaşama geçirmek, eylemlerinizle söylemlerinizin özdeşleşmesini sağlamak...

Kısacası söylediğini yapabilmek...

***

AKP iktidarı bu konuda sınıfta kaldı.

Beşar Esad'la yapılan görüşme, Suriye konusunda ne kadar büyük hüsrana uğrandığının somut örneği oldu.

***

Esad ailesi onlarca yıldır "demir yumrukla" Suriye'yi yönetiyor.

Baba Esad bu baskıcı yönetimi kalıcı hale getirmek için halkına hep Türkiye'yi düşman olarak göstermişti...

Türkiye'yi saldırgan göstererek tehlikeyi sıcak tutmuş, böylece baskı kurduğu halkı kendi safında tutmaya çalışmıştı...

Bu politikayı başarılı yapan da "Hatay sorunu"ydu...

Uzunca süre Hatay'ı almak üzerine politikasını oturttu.

***

Ayrıca Antakya'da yaşayanları kışkırttı...

Onların Suriye'deki akrabalarına baskı yaptı.

Halep, Şam ve diğer yöredeki Türk varlıklarına el koydu.

Karşılığında Adana, Mersin ve diğer yörelerdeki Suriye varlıklarının becayiş edilmesini önledi...

Türkiye'de kalmış gayrimenkullerin mülkiyet sorununu çıkmaza soktu ve mağdurları çoğaltarak Türkiye karşıtlığını körükledi...

Bunlarla yetinilmedi, Soğuk Savaş döneminde bulunduğu SSCB tarafında, Türkiye ve NATO'ya karşı yapılan eylemlerin merkezi oldu.

Mersin, Adana, Hatay'da yaşayan Arap kökenli yurttaşlarımız arasında Türkiye rejimine karşı propaganda çalışmaları yürüttü.

Sonra Esad ailesi, Abdullah Öcalan'ı Şam'da koruma altına aldı.

Türkiye'deki terörü destekledi...

***

Bunlar tarihin sayfalarında yer alan ibretlik gerçekler.

Ayrıca Suriye, AKP'nin kadim dostu ABD için de tehlike taşıyor...

Lübnan'ı tehdit eden, İsrail ile ciddi sorun yaşayan bir ülke.

Esad ailesi mezhepsel bağlılığı nedeniyle Ortadoğu'da İran'la birlikte hareket ediyor...

Diğer Arap ülkeleri bu ilişkiye kızıyor ve Suriye'yi dışlıyor...

***

Hal böyleyken ABD ve AB'nin itirazlarına rağmen Türkiye'nin Suriye ile "barışçıl" bir ilişki başlatması özellikle bizim için büyük önem taşıdı.

Ama AKP iktidarı sonunu getiremedi.

Dostluk, kişilikli bir düzeyde gelişemedi.

Karşılıklı güven üzerine oturmadı.

İki halkın çıkarının eşit bir şekilde korunduğu anlayışı yerleşmedi.

Türkiye'nin değil, Erdoğan'ın Müslümanlar arasındaki "karizması" öne çıkarıldı.

Türkiye'nin değil, Erdoğan'ın yönetimi anlatıldı.

Ekonomik ve siyasal çıkarın Erdoğan'ın istediği kadarıyla paylaşılacağı kabul ettirilmeye çalışıldı.

***

Şimdi;

Sınır kapıları açılan, vizeleri kalkan, ticaret hacmi artan ve Beşar Esad'la pembe bir tablo yaratılan ilişki ağı birden tersine döndü.

Samimiyetin yerini gerçek yüz ifadeleri aldı...

Sert açıklamalar, giderek itham eden sözler dostluğun yerini aldı.

***

Bugün binlerce insanı diktatör Esad öldürüyor.

Bu aile dün de Hama'da yüzlerce insanı katletmişti...

Buna karşı çıkmak gerekir.

Diktatörlüklerin devrilmesi için çalışılmalıdır.

Buralarda insana saygılı bir düzen kurulmasına katkı sunulmalıdır...

Türkiye bunlara yardımcı olmalıydı.

Ama yapmadı!

***

Evet, Esad bir diktatör!

Dün de böyleydi.

Türkiye'ye mesafeli...

Dün de böyleydi.

Türkiye'yi sevmez...

Dün de böyleydi.

Ve bu nedenlere dayandırarak iktidarını sürdürüyordu.

Bu anlayıştaki diktatörle inatlaşmak hayra alamet olamaz.

Kitleler adına güç göstergesinde bulunmak diktatörlerin gaddarlığını kışkırtıyor.

Arap Baharı'nda Erdoğan'ın yaptığı en önemli yanlış, tüm bu diktatörlerden daha güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışmasıdır!

***

Bu gerçeklere rağmen AKP'nin yaptığı "dış politika değişikliğini" desteklemiştik.

Suriye'de barış, insan hak ve özgürlüklerinin oluşması, en önemlisi, demokrasinin kurulabilmesi için atılması gereken adımlar olduğunu bilerek bu yeni dış söylemi önemsemiştik...

Ama demokratikleşmede örnek olmak adına ne yaptık?

***

Şimdi Türkiye;

Esad yerine muhalifleriyle ilişki kuruyor...

Antalya'da Esad'a karşı olanları topluyor...

Suriye'ye öteden beri düşman olan ve Ortadoğu petrolünde gözü olan, BOP ile yeni sınır çizgileri oluşturma hedefi bulunan, batılı emperyalistlerin çıkarını kollayan bir telaş içinde!

Onların mesajlarını getirip götüren bir "kişiliksiz politika" uyguluyor.

Tıpkı Libya'da yaptığı gibi...

Mısır'da darbeci askeri cuntayı desteklediği gibi...

Yani "sıfır sorun" politikasından vazgeçiyor!

***

Bugün AKP yönetimi, başta doğru koyduğu ama sonra yanlış uyguladığı politikanın sonucunda Türkiye'yi büyük sıkıntılarla karşı karşıya bırakıyor.

Yapılan hatalar sonrasında Türkiye, her yanı tehlikelerle sarılmış, düşmanları çoğalmış, komşularla barış umudu askıya alınmış bir döneme giriyor.

Dünkü sorunlar bugün daha da artmış bir şekilde karşımıza çıkıyor...

***

Bahar açılımında örnek alınması gereken Türkiye, şimdi başka bir konuma hızla yuvarlanıyor...

***

Başbakan Suriye için bakın ne diyor...

"Suriye'de akrabalık ilişkisi içinde olan kardeşlerimiz var.

Orası aynı zamanda bizim eski bakiyemiz olan bir toprak. Onun için orayı iç işlerimiz olarak görebiliriz".

Bu nasıl mantık?

Hani ülkelerin egemenlik hakkı!

Bu kafalarda saklı olan, Osmanlı hayalinin dışa vurumudur!

Yayılmacı, saldırgan bir anlayış...

***

Bu mantığı kullanan kişiye Barzani ya da Esad'dan şöyle bir talep gelebilir;

"Bizim akrabalarımız, Mardin, Diyarbakır, Siirt ve Hatay'da yaşıyor.

Buralar eski Osmanlı'dan kalan ortak toprak parçalarımız. Hatta bu yerlere Adana ve Mersin'i de katabiliriz. Var olan sorunları bizim iç işimiz olarak kabul ediyor ve oradaki Arap ve Kürt akrabalarımızın hakkını istiyoruz..."

Bu durumda Erdoğan'ın cevabını merak ediyorum!

İsrail konusunda daha dikkatli olunmalı

Son Birleşmiş Milletler raporu, İsrail'le olan tartışmayı hızlandırdı.

Çünkü rapor genel anlamda Mavi Marmara olayında Türkiye'nin haklı taleplerini yok saydı.

Hükümetin özür ve tazminat gibi beklentilerine hiç değinmedi.

Türk tezini, satır aralarında reddeden bir üslup kullandı.

Hatta daha ileri giderek, İsrail'in Gazze ambargosuna yeşil ışık yaktı.

***

Bu durumda Türkiye'nin İsrail'e yönelik yaptırımlarını devreye sokması, "diplomatik anlamda" atılması gereken bir adımdı.

İsrail'le diplomatik ilişkileri asgari düzeye indirmek,

Gazze ambargosunu tanımadığını ilan etmek,

Ve Doğu Akdeniz'de seyir eden ticari gemilerin güvenliğini Türk donanmasının sağlayacağını belirtmek, iç politikaya mesajlar verse de bu konudaki samimiyetini göstermek adına Türkiye için zorunluydu.

***

Mavi Marmara'ya İsrail komandolarının yaptığı saldırı hiçbir zaman ve hiçbir nedenle mazur gösterilemez.

Uluslararası sularda, üstelik geminin rotasının Mısır'a döndürüldüğü bir esnada İsrail askerlerinin, havadan ve denizden saldırısı en hafif deyimle katliamdır.

Gemidekilerin elinde silah olduğu iddiası bile bu vahşi yaklaşımı masum kılmaz.

Çünkü düzenli ve donanımlı bir ordu, sivillerin üzerine saldırmıştır.

Ve siviller arasından dokuz kişi kurşunlanarak ölmüştür.

Daha sonra karaya çıkarılış ve sorgulama serüveni tam bir işkence örneğidir.

TV'lerdeki sansürlü görüntüler bile İsrail'in gaddarlığını açıklamaya yetmektedir.

***

Peki, bu kadar haklı bir tablo neden Türkiye'nin aleyhine dönmüştür?

Gazze'ye yaklaşık 80 mil ötede, içinde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının çoğunlukta olduğu bir gemiye İsrail neden saldırmıştır?

Geminin yükünün ve hedefinin belli olmasına rağmen İsrail bu şiddeti neden uygulamıştır?

İsrail psikopat mıdır?

***

Olayın bu kadar büyümesinin nedenleri üzerinde durmak gerekir.

Hükümet İHH'nın düzenlediği bu yardım konvoyunu biliyordu.

AKP'li milletvekilleri de bu gemide olacaklarını önceden açıkladılar.

Hükümet açıktan olmasa da bu geminin ve organizasyonun her aşamasına dolaylı yoldan katkı yaptı.

Yetkililer bunu defalarca açıkladılar...

Peki, neden saldırı anında, üstelik tüm TV'ler naklen yayın yaparken, herhangi bir tepki göstermediler?

Şiddete şiddetle karşılık verilsin demiyorum...

Ama Türkiye anında bu saldırıyı caydıracak güce sahipken neden gereğini yapmadı?

Olayın uluslararası sularda olması Türkiye'yi uluslararası hukuk önünde haklı çıkaracaktı.

Yapamadılar, çünkü İsrail'in Gazze'ye uyguladığı ambargoya Türkiye angaje olmuştu.

Hem ambargoyu kabul edeceksiniz, hem de bu ambargoyu delme çalışmalarına destek vereceksiniz!

Bu Türkiye adına bir yakalanış olacaktı.

***

Diyelim ki, o gün gereği yapılmadı...

Peki, daha sonra ne yapıldı?

Hamasi nutukların ötesinde İsrail'le ciddi diplomatik ilişki kuruldu mu? Ambargonun kalkması için T.C devleti olarak çaba gösterildi mi?

Dünyaya "İsrail korsanlığı" tam olarak anlatıldı mı?

Dışişleri bu konuyu tüm platformlara taşıdı mı?

Hayır!

Aksine "Arap Baharı" vesilesiyle Erdoğan'ın karizmatik liderlik görüntüsüne yatırım yapıldı.

Zaten düşman olana Arap ülkelerine İsrail yeniden şikâyet edildi.

***

Evet, Başbakan'ın dediği gibi "İsrail, şımarık oğlan!"

Peki, bu oğlanın ailesi kim?

ABD'yi ve onu yöneten "Yahudi lobilerinin" şımarttıkları bu oğulun ebeveynleri ile konuşuldu mu?

Hayır! Çünkü hükümet hatasının farkında!

Öncelikle uluslararası camiada İHH ile ilgili çekinceler olduğu biliniyor.

İHH ile sorun yaşayan ülkeler var.

***

Yardımdan daha çok "tahrik unsuru güçlü" bu eylemin gerçekleşmemesi için İsrail Türkiye'ye bilgi vermiş. Yardım istemiş.

Hükümet ise bu konuyla doğal olarak ilgisi olmadığını söylemiş.

Sadece milletvekillerini uyarmış...

Kötü ihtimaller anlatılmasına rağmen, Mavi Marmara operasyonuna ışık yakmış olmak hükümetin elini hep zora soktu.

Bugüne gelindi. Yani zor döneme girildi!

Şu kabul edilmeli ki, Mavi Marmara olayı çıkmazının altında baştan beri hükümet zaafları ve diplomatik zayıflıklar var.

***

Kaldı ki, olayı araştırmak için kurulan BM Komisyonu'na onay vermek yanlışların başında geliyordu!

Hele içinde bulunan tek Türk üyenin raporun gidişatının aleyhimize olduğunu bilmesine rağmen sonuna kadar görev yapması ve sadece bir şerh koyarak işi geçiştirmesi daha da büyük yanlıştı.

Onun varlığı Türk tezini yok sayan BM raporunu meşrulaştırıyor!

***

Bakınız;

Bugün kanlı bıçaklı bir durumda olduğumuz İsrail'in, dost bildiğimiz İran'a karşı korunması için, NATO'nun "füze kalkanı" projesine katılıyoruz.

Hem de kurulacak radarların parasını halkın vergileriyle ödeyerek!

Şimdi biz kimle dostuz?

İran'la mı? İsrail'le mi?

Görünen o ki, AKP'nin uyguladığı "komşularla sıfır sorun" politikası çökmüştür.

***

Yanlışlar, zaaflar ve ihmaller...

Bugün bunları tekrar tekrar gündeme getirmek başka bir yanlışı daha yapmak olacaktır.

Şimdi Türkiye, çıktığı İsrail macerasında ikinci ve sıcak bir yola girdi. Bu yolda çok dikkatli olmak gerekir.

Muhalefet yapıcı ve uyarıcı olmalı, iktidar da önerilere kulak vermelidir.

***

Erdoğan'ın Mısır, Tunus ve Libya seyahatleri yeni yanlışların başlangıcı olmamalıdır.

Arap Baharı sırasında Müslüman ülkelere Erdoğan "sözel olarak," demokrasilerini kurmalarını önerdi.

Halkın taleplerine kulak verilmesini istedi.

Çağdaş insan hak ve özgürlüklerine ulaşmayı hedef gösterdi...

Doğru olan şeyler bunlardı.

Ama bu anlayış, Türkiye'de de sergileniyor mu?

Türkiye gerçeği hemen yanı başlarında dururken, gittiği ülkelerde bu soruyu sorarlarsa başbakan nasıl cevap verecek?

Doğrusu çok merak ediyorum...

Durum vahim

"Düşünebilen herkesin insan olması ne yazık ki, insan olan herkesin düşünebilmesi anlamına gelmiyor" (Freud)

Güzel ve anlamlı bir söz...

Belki tüm siyasiler, bu sözün felsefesini uzun uzun düşünmeli ve özeleştirilerini bu yönde yapmalı.

Aksi halde yurttaşlar siyasilerin yaptıklarını bu gözle değerlendirecekler!

***

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, Freud'u akla getirecek bir açıklama yaptı.

88. kuruluş yıldönümünü kutlayan CHP ile Suriye'deki Baas Partisi'ni ilişkilendirdi.

Benzerliğin nedenini daha da ileriye taşıyarak "kan bağıyla" açıkladı.

***

Nusayriliği öne çıkaran ve Suriye'yi yöneten Esad'ın Baas Partisi ile CHP'nin "genetik" birlikteliğinin nedeni AKP'li Çelik'e göre; Kılıçdaroğlu'nun Alevi olması!

Bu ne aymazlık!

Bu ne haddini bilmezlik!

Bu ne saygısızlık!

Çelik'in söylemi bölücülüğün daniskası...

***

Bu talihsiz ve seviyesiz beyan insanın akılına, 18. yüzyılda yaşayan 3. Mustafa'nın ünlü sadrazamı Koca Ragıp Paşa'nın özlü sözünü getiriyor.

MERD İ KIPTİ ŞECAATİN ARZEDERKEN SİRKATİN SÖYLER.

Yani "Çingene erkeği yiğitliğini anlatırken hırsızlığını söyler".

***

AKP sözcüsü Çelik, bu tip beyanları vermekle şöhret kazandı.

Oysa dönüp arkasına baksa, bugün beğenmediği Beşar Esad'la AKP'nin ne denli yakın olduğunu görecektir.

Başbakan Erdoğan'ın "kadim dostu" haline gelen Esad'a hükümetten yapılan methiyeleri hatırlayacaktır.

Dünyaya meydan okuyarak görüştükleri Esad ve yönetimine olan hayranlıklarını,

Duyguların coşarak dile geldiği görüşmeleri,
eşlerle yapılan mutlu ziyaretleri,
kardeşliğe göndermeler yapan sevgi dolu sözleri,
birlikteliğe olan güveni anımsayacaktır.

***

Erdoğan'ın ABD'ye Suriye için kafa tuttuğunu unutmadık!

Lübnan, Irak ve Suriye ile ortak ticari ve siyasi alan oluşturdukları müjdesi daha dün kadar yakın.

"Onların Şengen'i varsa bizim de Şamgen'imiz var" diyen AKP'liler değil mi?

GAZİANTEP-HALEP tren hattının 11 Ocak 2010'daki fiyakalı açılışını hatırlıyor musunuz?

Türkiye'nin yaptığı yatırımın ve getirilerinin ballandıra ballandıra anlatıldığını ben hatırlıyorum...

Hatta Gaziantep Milletvekili olan Çelik'in seçim çalışmalarında bu konuyu övünçle dile getirdiğini Antepliler de hatırlıyor.

***

Eee! Suriye ile dün dosttuk, bugün ne oldu da bozuştuk?

ABD istemedi!

"Şimdi ne oluyor? Bir anda can ciğer olduğumuz komşularla niye bozuştuk" diye sorgulayanlara ağır sözlerle saldırılıyor.

Suriye yönetiminin Alevi inancında olması nedeniyle Sünni halkına saldırdığı anlayışını yerleştirmeye çalışmanın amacı ne?

Neden Alevilik hedef gösteriliyor?

Ve CHP'nin Baas'la genetik bağı var diyerek, CHP'yi ve Alevileri rencide etmenin amacı ne?

***

Ülkemizdeki milyonlarca Alevi yurttaşı adeta aşağılayan bu sözler, yeniden ülkemizde mezhep çatışmasına neden olabilecek düzeyde.

Bu anlayış aymazlıktan öte, AKP'nin Alevilere gerçek bakışını gösteriyor!

Çelik'in bu beyanatı verdiği gün hükümet, ders kitaplarına Alevi inancının öğretilmesi ile ilgili konuların konulduğunu açıklamıştı!

Bu durum AKP'nin, çelişki ve aldatmacasını görmek adına bir dip not olmalı!

***

Arap Baharı'nın yeni bir emperyalist açılım olduğunu bilmeyen kalmadı.

Buna rağmen iktidar, kendisine verilen senaryoyu oynamaya devam ediyor...

***

CHP Suriye'ye bir heyet gönderdi.

Bu heyetin içinde yer alan Hatay Milletvekili Dr. Mehmet Ali Edipoğlu bakınız ne diyor:

Suriye yönetimini "azınlık Alevi egemenliği" olarak yansıtmaya çalışanların aslında kaba yalanlarını Halep, Şam, Humus, Hama ve Lazkiye'deki gezilerimizde gördük.

Bu iddiaları, laik Suriye'de Alevilerin oranlarını ve hükümetteki temsiliyetine de bakarak anlamanın mümkün olduğunu da gördük.

Ne hükümet, ne ordu, ne de devletle ilgili herhangi bir kurumda yaklaşık yüzde 17-20 olan nüfus oranlarına sahip Alevilerin üstünlüğünü gördük.

Kaldı ki, Suriye'de olan laikliğin Türkiye'dekinden bile iyi düzeyde olduğunu müşahede ettik.

***

Orada tabii ki sorunlar var. Özellikle Hama ve Humus'un kırsal kesiminde Müslüman Kardeşler ve El Kaide olduğu bilinen ve dışarıdan desteklenen terörist grupların etkin olduğu yerlerde o izlere rastladık. (Özellikle kamu binalarında o izleri gördük, ancak sivil halkın yaşadığı evlerde bu emareler yoktu.)

Suriye'de mutlaka bir mezhepsel köken aranacaksa, bu da Suriye yönetiminin laik Sünni orta tabakanın halkçı yönetimi olduğudur. En gerçekçi tespit budur...

***

Laik Suriye'de hiçbir şeyin mezhepsel temellere ya da kaynaklara dayanmadığını, bize oradaki yetkililer ve sıradan halk ifade etti. Kaldı ki, görüştüğümüz yetkililerin tamamı Sünni'dir. Bu sözlere şahit olan mihmandarımız da Halep Konsolosluğu'nda görevli Sünni Türkmen kökenli bir hukukçu idi.

***

Humus gibi Alevi nüfusunun hiç olmadığı bu şehirlerde yaşamın normal seyrinde devam ettiğini de gördük.

Alevilerin laikliğin olduğu yerde kendilerini özgür hissediyor, insanca onurluca yaşayacakları güvenli bir ortamı yeterli görüyor olduklarından Beşar Esad yönetimini desteklediklerini de ifade ettiler. Bunun başka bir laik yönetimin olmasının kendilerince önemli olmadığını da ifade ettiler.

***

Özellikle silahlı çatışmaların yoğun olarak yaşandığı kentleri tek tek ele aldığımızda, Deraa kenti Ürdün ve İsrail sınırında, Humus Lübnan, Cisr El Şuğur, Maaratül Numan Türkiye, Ebu Kemal ili ise Irak sınırındadır.

Dış güçler için en elverişli kışkırtmalar da buradan olmaktadır. "Sivillerin göçü" hikayesinin Türkiye sınırında tezgahlanması da ayrı bir konu...

Olay göç olayı değil (17 bin 500 göçmenin 10 bin 500'ü geri dönmüş 7 bin kadarı halen kamplarda bulunmaktadır ayrıca bunlar da kandırıldıklarını ifade etmekteler) bölgemiz üzerine, komşumuz Suriye'ye olduğu kadar, ülkemiz üzerine kurgulanan karanlık senaryoların bir perdesidir.

***

Edipoğlu'nun görüşleri ile Çelik'in sözlerini bağlarsak AKP'nin neyi karartmaya çalıştığını anlamak mümkün...

AKP bu oyunları bilerek oynuyorsa gelecek karanlık...

Yok bilmeden oynuyorsa durum daha da vahim!

Çünkü Türkiye, kontrolünü başkalarına vermiş durumda demektir!

Laik Araplar, gerçek baharı yaşatacak

Arap Baharı sürüyor...

Aslında biz sonbahara girerken, Arapların baharını paylaşmak galiba yaklaşan mevsim sıkıntılarından kaçmanın en iyi yolu.

Böyle düşünürken, Erdoğan'ın herkesi şaşırtan düşüncelerini bu gezi sırasında açıklaması hoş kokulu bir bahar çiçeği gibi açıverdi...

İktidarda olduğu dokuz yıl boyunca Türkiye'de yaşayan insanların yarısından fazlasının duymak istediği ve de bir türlü duyamadığı düşüncelerini bu gezide dile getirdi.

***

Başbakan Erdoğan'ın Mısır, Tunus ve Libya gezisi düşünülenin aksine başarılı geçti.

Her ne kadar yandaş basın geziyi abartarak vermiş olsa da hak edilmiş bir gerçek var ki o da Erdoğan'ın kendi karizmasıyla bu coğrafyada önemli yol kat etmiş olması.

***

Evet, bu coğrafyada Türkiye'nin kalıcı cazibesi var.

Hatta Mısır ve Tunus'ta en sevilen, sayılan ailelerin Türkiye kökenli olması, hala bu ülkelerin kültürel, ekonomik ve siyasal sınıflarında etkin yer tutmaları Türkiye için önemli bir güçtür.

Bu güç daha önceki siyasal yönetimler tarafından hiç kullanılmadı.

Oysa şimdi Türkiye diplomasisi ve ticari elitleri bu yolu kullanıyor!

Düşünüldüğünün aksine, Erdoğan yönetimi Arap dostlarından önce bu kesimlerle ilişki içine girdi.

Gezi sırasında Erdoğan, bu ilişkinin yararını gördü.

***

Kuzey Afrika'nın üç önemli ülkesine giderken, bu gezinin Türkiye için büyük önem taşıdığına dikkat çekmiştim.

Erdoğan'ın İsrail ile çatışan bir konuma geldiği bugünlerde Araplarla oluşturduğu yeni politik ve diplomatik ilişkinin Türkiye'nin geleceğine doğrudan etki yapabileceğini belirtmiştim.

Korktuklarım olmadı.

Erdoğan bu defa, İsrail'e açıktan meydan okuyan, savaş tamtamlarını çalan bir ruh hali içine girmedi.

Bilinen üslubu içinde mümkün olduğunca dikkatli konuşmalar yaptı...

Dikkatli ve yapıcı sözler etti...

Otoriter rejimlerden yeni kurtulan, yönetim değişikliği adına kan döken, arayış içinde, her an yeni ve zorlu bir maceraya atılabilecek ülkelere son derece önemli mesajlar verdi.

En belirgin açıklaması;

"Laiklik olmadan demokrasiye geçilemeyeceği" gerçeğiydi.

***

Gezi boyunca her ülkede demokrasinin faziletlerine ulaşmanın yolunun laiklikten geçtiğini anlattı.

Kişilerin inançlarının güvence altında tutulmasının tek yolunun, laiklik olduğunu örneklerle aktardı.

Laiklik ve demokrasi arasındaki olmazsa olmaz bağın sıkıca kurulması gerektiğini söyledi.

İslam'ın Arap kültürüyle yoğrulmuş yaşam biçimi yerine, bireyin inancıyla kendi kültürünün örtüştüğü " öz yaşamı" öne çıkaran sözleri şaşırtıcıydı.

Laik devlet yönetiminin, tüm inançlara eşit mesafede olması gereğini dile getirmesi önemli adımdır!

Müslüman ülkelerine yaşadıkları "Arap Baharı"nın gerçek yüzünün laik demokrasi ile kabul göreceğini belirtmesi, baharın anlamına uygun bir duruştur.

Kararlı bir şekilde laikliği öne çıkaran bu doğru önerme, sadece Müslüman ülkeleri değil, batıyı da etkilemiştir.

***

Erdoğan Türkiye için de önemli bir ışık yaktı.

En azından ülke içinde pek fazla açıklamadığı düşüncesini, dış âlemde hem de Müslüman Kardeşler gibi, eski dostlarını kızdırmak pahasına açıklaması takdir edilmelidir!

Bu gezi, Erdoğan'ın değiştiği konusunda tereddütlü olanlar için yeni bir durumdur.

Şimdi düşünülmesi gereken konu, Erdoğan'ın iç politikada tabanı olarak gördüğü kesimlere bu düşüncelerini nasıl kabul ettireceğidir...

Rakipleri bu durumu nasıl değerlendirecek?

Asıl önemlisi, iktidarını "tarikatlar koalisyonuna" dayamış Erdoğan'ın laik Türkiye'yi öne çıkarması, bu birlikteliğin geleceğini nasıl etkileyecektir?

***

Doğrusu Erdoğan kendi adına bu geziyi başarıyla tamamladı.

Türkiye adına da yeni bir şans yakalandı.

Yeni Anayasa Erdoğan'ın Arap ülkelerine önerdiği bu düşüncelerin ışığında yazılacaktır.

Erdoğan'ın bu düşüncelerinden en küçük sapması bile sadece Müslüman âlemini değil, dünya ülkeleri indindeki konumunu da sarsacaktır.

Bilirsiniz; bahar çiçekleri çok uzun ömürlü değildir...

Gezi, hayırlara vesile olacak mı? Göreceğiz...

ABD gezisi

Başbakanlığa yakınlığından öte, Ankara'nın en merkezi yeri olan Kumrular Sokak'ta patlayan bombanın teröristlerce konulduğu ağırlık kazandı.

Terör ve çete suçlarına bakmakla görevli Ankara Başsavcı Vekili Hüseyin Görüşen'in incelemeleri sonrasında "patlamaya bir araca konulmuş parça tesirli bombanın yol açtığı ve hedefin çok sayıda kişiye zarar vermek olduğu" açıklandı.

Sonuç; üç ölü, üçü ağır 34 yaralı...

***

Kumrular, gençlerin çoğunlukta gezdiği dolaştığı sokaklardan biridir.

Binlerce Ankaralı bu sokağın sonundaki toplu taşıma araçları duraklarını kullanır.

Kaymakamlık, İl Kütüphanesi, Sağlık Müdürlüğü, TMO gibi kamu kurumlarının yanı sıra anaokulu ve ilköğretim okulu da bu sokakta yer alır...

Yani Kumrular özellikle çocuklar, gençler ve sade yurttaşların yoğun yaşadığı bir yerdir.

Burayı seçenler, yoğunluğun saatini de bilerek hiç kuşkusuz, "katliam" yapmayı hedeflemişler!

***

Bu barbarca davranışı kim yaptı, şimdilik bilmiyoruz.

Ama terörün insanlığın kabul etmeyeceği bir yöntem olduğu açık...

Terör, insanlığa karşı işlenen en vahşi saldırıdır.

Orada ölenler, niçin öldüklerini bilmiyorlar.

Bu katliamı yapanlar da, kimi öldürdüklerini bilmiyorlar.

O bombayı hazırlayan ve oraya koyan nasıl bir vicdana sahip acaba?

Hangi amaç, masum insanların parçalanarak ölmesine müsaade eder?

Orada ölenler bu bombayı yapanların yakınları, kardeşleri, akrabaları, kandaşları olabilir.

Bugün olmazsa başka bir gün, koydukları bombanın patladığı yerde anneleri ya da çocukları olursa ne yapacaklar?

O zaman vicdanları varsa, kendilerini nasıl affedecekler?

Bilinmeli ki, "bombalı terör" kimse tarafından alkışlanamaz.

Destek veren varsa, onun insanlığından şüphe etmek gerekir!

Erdoğan'ın ABD'ye gittiği sırada saldırıların yoğunlaşması, üzerinde durulması gereken ciddi bir konudur.

Yaşam hakkının giderek yok olduğu bir ülkenin yetkilileri, Birleşmiş Milletler'de başkalarının yaşam hakkını nasıl savunabilecektir?

Kendi evinde sorunlarını çözmek istemeyen ve çözüm "aktörlerinin" başkaları olmasına fırsat veren bir zihniyet, nasıl inandırıcı olabilir?

Ölümlerin nedeni Kürt sorunudur!

Ve bu sorun bir Türkiye sorunudur!

***

Kendi içimizde, özgür aklımızla ve karşılıklı samimiyet içinde bu sorunu çözmeliyiz.

İlk adım, birbirimize olan güvenle atılacaktır.

Ben - sen kavgası yapmadan, silahları gömerek ve bombaların masum insanları öldürmesini önleyerek sorunu çözebiliriz.

Kan dökülmesi durursa, en azından karşılıklı müzakere, daha sağduyu ile yapılabilecektir.

Başbakan Erdoğan ABD gezisini bu düşünceler içinde yoğunlaşarak değerlendirmeli.

Yarınlara bakmak her şeyin önünde olmalı.

***

Erdoğan ABD'deki ilk görüşmesini Libya toplantısında yaptı.

Bu toplantının dışa vurumu; Erdoğan'ın Sarkozy'ye bakarak tüm katılımcılara "emperyal hayallerden uzaklaşmalarını tavsiye etmesi" şeklinde oldu.

Bu açıklama, alışkın olduğumuz "resmi haber servis biçimi"dir.

Bundan önce de geçmiş başbakanların yaptığı konuşmalar abartılarak verilmişti.

Hatta Demirel'in SSCB Başkanı ile konuşurken elini masaya vurması günlerce "milli gurur" olarak takdim edilmişti...

Yandaş medya önceki başbakanlara yaptığını, şimdi de Erdoğan'a yapıyor diyebiliriz.

***

Mizah bir yana, bu toplantı sonrası Erdoğan, ABD gezisinin ilk ciddi görüşmesini Obama ile yaptı.

Bu görüşmenin perde arkası bilgileri dün gün boyu, haberlerin ilk gündemiydi...

Doğrusu, yapılan görüşmeden dışarıya aksedenlere bakınca, bizleri şaşırtan öyle önemli bir konu ile karşılaşmadık. Tabii şimdilik!

***

Erdoğan'ın "Arap çıkarması" sırasında gittiği ülkelere, eski dostları "Müslüman Kardeşler"i kızdırma pahasına verdiği "laik demokrasiyi kurma" mesajı gibi çarpıcı bir haberin çıkmayacağı işin başından belliydi.

***

Görüşme sonrası yapılan açıklamalarda Obama'nın "İsrail konusunda Türkiye'yi sıkıştırmadığı" açıklandı.

Şurası gerçek ki; Türkiye "Mavi Marmara" meselesinde haklı...

ABD'nin bunu bildiği malum...

Ayrıca İsrail yönetimi ile Obama'nın arası da pek sıcak değil...

Her ne kadar "ABD'deki Yahudi lobisi" Obama'yı şimdilik destekliyor gibi görünüyorsa da beklentiler giderek değişebilir.

Bu nedenle Obama'nın tasarladığı yeni Ortadoğu oluşumunda İsrail, eskisi kadar etkin olmayacak.

Zaten Obama bundan kısa bir zaman önce," İsrail'in 1967 yılındaki sınırlarına dönmesi gerektiği" açıklamasını yaparak İsrail'le olan ilişkisinin ilk sinyalini verdi.

***

Terör konusunda birbirimizi idare etme alışkanlığımız devam ediyor.

ABD bir taraftan PKK'yi ortak düşman ilan ediyor, diğer yandan hedeflediği "İran Operasyonu"na PKK'yi bir koz olarak hazırlıyor.

2005 yılından beri "anlık istihbarat/bilgi yardımı" yapacağı sözlerinin ne kadar geçerli olduğu, bugün iktidar içinde bile tartışılıyor...

Bu cephede de fazla bir değişiklik beklenmemeli.

***

Aslında Türkiye-ABD arasındaki "model ortaklığının" dayandığı yer belli...

Son dönem ABD "11 Eylül sendromu" gerekçesiyle açtığı cephelerde kendine "kullanılacak güç" arıyor.

Afganistan, Irak ve Lübnan'da Türkiye bazı sınavlar verdi.

Ama şimdi, ABD'nin Türkiye'ye geçmişten daha fazla ihtiyaç duyduğu bir konu var.

O da İran hedefinde Anadolu ve Türkiye'yi kullanmak.

"Füze kalkanı" sorunu Lizbon'da çözüldü.

Malatya Kürecik'e radar kurulacak!

ABD'nin şimdilik Türkiye'den başka istediği bir şey yok.

O nedenle fazla konuşulacak konusu da yok.

***

Füze kalkanı son derece tehlike bir maceranın açık kapısı...

Hele radarın Türkiye'ye, füzelerin Polonya'ya konuşlandırılması, bu maceranın bizim üzerimizde oynanacağını açıkça gösteriyor!

İran ya da meçhul düşmanlar, NATO ülkelerine füze attıklarında ne olacak?

Radar haber verecek, füze kalkacak!

Ve Malatya ile İzmir arasında bir bölgede "nükleer başlıklı düşman füzesini" NATO vurmuş olacak!

Serpinti Anadolu'da kalacak...

Oh gülüm keten helva!

Bu durumda bu geziden şaşırtıcı ve de ülke çıkarı için bir sonuç çıkar mı?

Göreceğiz...

Sözümüz ne kadar geçerli?

Fransa önümüzdeki yıl yeni cumhurbaşkanını seçecek.

Bir yıldır adaylar yoğun çalışma yapıyor!

Seçim çok kritik bir döneme rastladı.

Sadece Fransa değil, Avrupa ve dünya da önemli sorunlarla karşı karşıya!

Görünen o ki, böyle bir ortamda seçime giden Fransızların kafası hayli karışık.

***

İçinde bulunduğumuz yılın başına kadar Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin koltuğu sallantıdaydı.

Sosyalist birliğin bu kez Sarkozy'yi devireceği söyleniyordu.

Seçildiği günden beri geleneksel Fransız devlet adamlığına uymayan davranışları, özellikle dışa dönük özel yaşantısı, ırkçı tutumu, sosyal hakların kısıtlanması, varoşlardaki

yoksulluk ve çiftçi sorunlarındaki çözümsüzlük Sarkozy'yi iç politikada zora sokan nedenlerdi.

Hatta Sarkozy'nin uyguladığı politikaların aşırı sağı tetiklediği iddia ediliyordu.

***

Tam "bu kez gidiyor" derken,

Arap Baharı sürecinde Fransa'nın ön alışı,

Libya operasyonunda aktif görev yapması,

İçinde bulunduğu ekonomik sıkıntı sırasında AB'nin aldığı kararlarda etkin olması,

İngilizlerin direnmesi karşısında lider Almanya ile ortak hareket etmesi,

AB'nin geleceğini Almanya ile Fransa'nın kurtaracağı kanısı,

Dikkatleri Sarkozy'nin üzerine çekti.

Yani "AB'nin ekonomik krizi" ve "Arap baharı" Sarkozy'yi iç politikada tekrar gündeme taşıdı.

***

Bu yıla kadar Sarkozy, Fransızlar için mizahi bir figür, "magazinsel" bir obje, gelip geçici bir Cumhurbaşkanı diye düşünülürken şimdi, gündemin getirdiği yeni algılamalar sonucunda seçimin en güçlü adayı olarak değerlendiriliyor!

***

Şimdi Sarkozy bu gücü alabildiğine kullanıyor ve kazanmak için her fırsattan faydalanmaya çalışıyor.

Fransa'nın birliğini düşünmeden, ASALA'nın yaptığı "Orly katliamını" unutarak, 500 bin Ermeni kökenli seçmenden oy almak adına bilinen oyuna başvuruyor.

***

Sarkozy, tıpkı 2006'da olduğu gibi bu seçimlerde de "Ermeni Soykırımı" kartını kullanmak istiyor!

Aylar önce Ermenistan'a yaptığı ziyaretle "soykırım kampanyasını" başlatmıştı.

Bugün parlamentoda yapılacak oylamayla, 2001 Fransa'nın kabul ettiği "Ermeni soykırımı yapılmıştır" kararını "reddedenlere", hapis ve para cezası verecek olan yasayı geçirmeye çalışacak!

***

Bu yasa bir öncekinden çok daha ağır!

Üstelik Avrupa anlayışına da aykırı!

Yani, "düşünce ve ifade özgürlüğü" bayraktarlığı yapan Kıta Avrupası'nın iftihar ettiği temel bir hakkın Fransa tarafından yok sayılması söz konusu...

Benzeri yasa Avrupa'da sadece İsviçre'de var, O da AB içinde yer almıyor!

***

2006'da Fransa Parlamentosu'ndan geçen benzeri yasa, yapılan lobi çalışmaları sayesinde aylarca Senato Başkanlığı'nda bekletildikten sonra görüşülmeden "kadük" olmuştu!

Ancak bu kez yasaya solcular da destek veriyor.

Senato Başkanı da değişti.

Üstelik, Sarkozy'nin Yahudi ve Ermeni kökenli iki yardımcısı yasalaşma çalışmalarını çok yakından takip ediyor!

Türkiye'nin son zamanlarda İsrail ve Ermenistan'la olan ilişkilerini kullanarak doğrudan kulis yapıyorlar!

***

TBMM bu kararı engellemek için bir parlamenterler heyetini Fransa'ya gönderdi.

Heyetin içinde bulunan CHP'li Haluk Koç ve Osman Korutürk'le görüştüm.

Koç ve Korutürk şimdiki durumun 2006'dan farklı olduğuna dikkat çektiler.

Dediler ki;

"AKP hükümeti baştan beri bu işi küçümsedi!

Sarkozy'nin hamasetine aldandı! O nedenle ciddi girişimlerde bulunmadı!

Oysa, Fransa ve Sarkozy paradan anlar!

Ekonomik anlamda sıkıntı doğuracağını bildikleri bir işi yapmaktan çekinirler..."

***

Koç, 2006'da tek başına oylamayı Fransa Meclisi'nde takip eden ve kabul edildikten sonra mücadelesini devam ettiren kişi.

Daha sonra Senato Başkanı ile yoğun görüşmeler yaparak o zamanki yasanın kadük olmasında katkıda bulunmuştu.

"O gün engellemek için gösterilen ciddiyet bugünkü AKP hükümetinde yok" diye eklediler.

***

Korutürk ise bir önceki Paris büyükelçimizdi!

İlginç bir anekdot anlattı...

"Sarkozy Cumhurbaşkanı Gül'le Paris'teki görüşmesinde, Türkiye'de kurulacak "nükleer santralleri" Fransa ile birlikte yapmayı teklif etmiş. Fransa'nın yeni nesil santrallerde teknolojik olarak çok önde olduğu, bundan böyle Fransa'nın yaptığı tüm nükleer santrallerin inşaat işlerini Türkiye'ye vermeyi arzuladıklarını söylemiş.

Kısacası nükleer santraller yapımında ortaklık teklif etmiş.

Bugüne kadar ne Cumhurbaşkanı, ne de hükümet bu teklife cevap vermemiş.

Korutürk ilave ediyor: "Bugün ortak olsaydık Ermeni yasasını hiç tartışmazdık!"

***

Her iki milletvekili de bu konuda epey emek harcadılar.

O nedenle gelişmeleri çok iyi biliyorlar...

Bugün Türkiye'nin baskısının pek fayda vermeyeceğini düşünüyorlar.

***

Fransa başından beri son derece haksız!

Siyasiler insanlık suçu işlemesine karşın seçimde oy almak için her türlü "etik dışı" faaliyetin içine girmekten çekinmiyor.

Benim için sıkıntılı olan kısım ise "solcuların" da bu düşünce ve ifade özgürlüğünü yok sayan yasayı desteklemiş olması!

Hal böyle olunca bu kez senatodan geri dönme şansı da azalıyor!

***

Türkiye elindeki iki gücü kullanmalı!

1- Fransa'da yaklaşık 450-500 bin Türkiye kökenli seçmen var, yani Ermeni seçmenine yakın.

Bu seçmenlerin varlığı ve ortak hareket etme düşüncesi, Fransız siyasileri üzerinde etki uyandıracaktır. Böyle yapının oluşturulması ivedilikle gerekmektedir.

2- Türkiye'nin Fransa ile ticaret hacmi yaklaşık 15 milyar dolar.

Şu anda Fransız ekonomisini ayakta tutan en önemli firmalardan biri "Airbus" uçakları. (Airbus sadece Fransa'yı ilgilendirmiyor. Başta Almanya olmak üzere, İngiltere ve İspanya'yı da doğrudan ilgilendiriyor)

Bugün Airbus'ın dünyadaki en büyük alıcısı Türkiye.

Türkiye bu kozu kullanabilir!

***

Kısacası Fransa halkı, Türkiye'den ekonomik anlamda zarar göreceğini anlamalı.

Ancak her zaman söylendiği gibi "Türkiye önce bağırır, sonra unutur" imajı bizim dezavantajımız olmaktadır.

2001'den beri, yani "Ermeni soykırımı" kabul edildiği tarihten bu yana, önce tepki gösteren Türkiye, son 10 yılda Fransa ile ticaretini azaltacağı yerde daha da fazlalaştırmıştır!

Bu tezat elimizi kolumuzu bağlamaktadır.

***

Herkese kafa tutan bir ülkenin, bir zaman sonra sözü inandırıcı olamaz.

Hele hele inandırıcılığı giderek azalan AKP hükümetinin durumu, ülkeye daha da zarar verir hale getiriyor!

Bakın günlerdir Sarkozy, Cumhurbaşkanı Gül'ün telefonlarına cevap vermiyor.

Bu kadar aşağılanmayı hak ettiğimizi düşünen varsa, bu hükümeti alkışlamaya devam edebilir!

Fransa Metz'den selamlar...

Geçtiğimiz hafta boyunca Fransa'daydım.

Metz kentinde yaşayan Türkiyeli devrimci işçilerin 30 yıl önce kurduğu dernekte bir söyleşi yaptım.

ATTM Başkanı Zeki Kömürcü ve arkadaşlarının daveti,

Paris'teki Dev Yol'cu Ali ve Cemil yoldaşların rehberliğiyle Metz'e ulaştım.

***

Paris'te bulunduğum iki gün içinde Fransa siyasetinin içinde bulunduğu tartışmaları dinledim.

Sarkozy'nin her türlü hamasi hamlesine rağmen itibarını kaybettiğini, Fransızların kafalarının onun hakkında iyice karıştığını gözlemledim.

***

Fransa'da ekonomi için "sıkıntı çanları" çalıyor.

İnşaat dışında neredeyse tüm iş kollarında bir daralma söz konusu.

İşsizlik büyüyor.

"Arap Baharı" sırasında, Kuzey Afrika'daki eski sömürgelerinden hatırı sayılır göç almış.

Bu durum sadece Fransızları değil, önceki göçmenleri de telaşlandırıyor.

Çinliler Paris'e akın ediyor.

Göçmen emekçiler "işgücü pazarında" onlarla rekabet edemeyeceklerinden korkuyor...

***

İktidar bir yandan çıkarcı anlayışla, kayıt dışı çalışanlara göz yumarken, diğer yandan o insanların yaşam koşullarının insan onuruna yakışmamasını umursamıyor.

Demokrasi ve insan haklarına özen gösterme iddiasında olan Fransız sendikalarının da bu duruma kayıtsız kaldığı söyleniyor.

Çalışanların bugünkü yönetimden şikayeti var.

Bu durum solun önünü açıyor, seçim kazanma şansını artırıyor...

***

Sarkozy verdiği sözleri yerine getirmemiş...

Fransa halkı daha çok, AB lideri olunmamasına kızıyor.

İnisiyatifin Almanya'ya kaptırılmasına bozuluyor.

Çünkü Fransa AB'nin nimetlerinden çok, külfetine katlanmak zorunda kalıyor.

Özellikle Yunanistan ve diğer ülkelerdeki ekonomik iflasın faturasını ödemek zorunda kalacaklarını düşünüyorlar.

Böyle bir durumun vahim sonuçlar doğuracağını biliyorlar.

***

Özellikle gençlerle konuştum.

Sarkozy'ye ateş püskürüyorlar...

Fanatik milliyetçiliği körüklediği, işsizliğe çare bulamadığı, eğitim ve barınma konusunda sözlerini yerine getirmediği görüşündeler.

Bursların kısılması, sosyal hakların daraltılmasına da öfkeliler.

***

Özel yaşamlarını kutsal sayan Fransızlar, Sarkozy'nin görgüsüzce davranışlarına ve son eşi ile olan "şov ilişkisine" değinmeden geçmiyorlar.

TV'lerde Sarkozy'le dalga geçen epey program izledim.

***

Sarkozy'nin en güçlü rakibi sosyalist François Hollande...

Hollande, geçen hafta yapılan kamuoyu yoklamalarında yüzde 32'lerde görünüyordu.

Sarkozy'nin yüzde 29'da kalması da genel bir sevinç yaratmıştı.

Ancak tek tereddüt ikinci turda "solun birleşememesi!

Bu kez sol bütünleşir ve akıllı olursa Sarkozy devrilecek gibi görünüyor.

***

Ancak, Sarkozy'nin geçen defa yaptığı gibi, hamasi milliyetçiliği kışkırtarak ve yabancı düşmanlığını körükleyerek yeniden seçilme yollunu denemesinden korkuyorlar.

Ötekileştirme çabasının uzun vadede Fransa'ya çok tehlikeli sorunlar yaratacağının farkındalar...

"Ermeni soykırımı vardır" diyenler bile; anayasa ve düşünce özgürlüğüne karşı olduğu bilinmesine karşın Ermeni soykırım yasalarında Sarkozy'nin ısrar etmesini bu talihsiz anlayışın ürünü olarak değerlendiriyorlar.

***

10. Paris, Louis Bleu bulvarında "Labranda" isimli bir lokanta var.

Sahibi eski devrimci fişeklerden Karamanlı Muhlis Bey.

Eşi ile muhteşem yemekler yapıyorlar.

Akdeniz'den gelen balıklarla Ege otlarını birleştiren eşsiz bir lezzet oluşturmuşlar. Osmanlı mutfağının güzel örneklerini de sergiliyorlar.

Mekânın müşterileri çokça Fransızlar...

Ama eski devrimcilerin de uğrak yeri.

Türkiye ve Fransa siyaseti üzerinde müthiş heyecanlı ve bir o kadar da doyurucu sohbetler yapılıyor.

Oğlum Erdal Yankı hem yemeklere hem de sohbete doyamadı.

Sol siyasetin tarihsel sürecini, insanların tanıklığından öğrenmek hepimize büyük keyif verdi...

Paris'e yolunuz düşerse mutlaka Labranda'ya uğramanızı tavsiye ederim.

***

Metz'deki ATTM toplantısı çok verimli geçti.

Yönetim toplantıya ayrı bir özen göstermişti.

Toplantıya katılanlar saatlerce yerlerinden kalkmadan konuşmaları takip ettiler.

Türkiye siyaseti tartışıldı.

Son derece uygarca, bilgiye dayalı, isabetli ve bizleri zenginleştiren düşünceler dinledik.

İzleyiciler, bu görkemli toplantıdan mutluluk içinde ayrıldıklarını söylediler.

***

ATTM, 12 Eylül sonrası Fransa'ya gelen devrimcilerin kurduğu ve birlikteliklerini sürdürdüğü önemli bir örgüt.

30 yıldır Metz'de faaliyet gösteriyor.

Sadece Türkiyelilere değil, tüm yabancılara hizmet veriyor.

Kültür, sanat ve siyasette adeta bir okul gibi çalışıyor.

Nitekim sonraki nesil, burada aldığı siyaset öğretisiyle Fransa siyasetinde etkin olmaya başlamış.

Partilere girmişler, yerel ve genel seçimlere katılıyorlar...

Söyleşi sonrası dernekte birçok gençle tanıştım.

Birçoğu, Zeynep Demirdöğen gibi heyecanlı, ateşli ve de verimli değerlendirmeler yaptılar...

Büyüklerinin devrimci geleneğinden geldikleri için çoğunluğu sosyalist partide çalışıyor...

Bulundukları partilerde de başarılı olmuşlar.

Bunlardan biri Mine Günbay.

Mine, Strasbourg Belediyesi Başkan Yardımcılığı görevinde bulunuyor.

Genç yaşında imrenilecek bir mevkide bulunan bu siyasetçimiz, Türkiye'deki siyasetle de ilgileniyor.

***

Türkiye, bu yetişmiş genç siyasetçilerden yararlanmalı.

Onlar siyasetin evrensel boyutuna geçmemizde bulunmaz birer şans.

Türkiye'deki sol partiler, dünyayı tanıyan bu insanlardan yeni düşünceleri, projeleri ve küresel değişimi öğrenebilirler.

Yaşlanan kadroların yanı sıra aktif ve dünyayı tanıyan bu gençlerle uzun ve etkili bir yola çıkabilirler.

İç kavgaları, eskiden kalma tartışmaları, küçük kaprisleri bir kenara atma zamanı geldi.

Yeni ve çok kültürlü bir siyasetçi tipi var artık...

Parti yöneticileri onları davet etmeli, yoksa onlar bugünkü yöneticileri bir kenara itekleyip iş başına geçecekler!

Oyunu görebilmek!

Türkiye savaş istemiyor.

Günlerdir sokaklarda, gazete köşelerinde,

TV'lerin kameraları önünde cesur, aklı başında herkes, savaş karşıtı olduğunu dile getiriyor.

Cesur, kelimesinin altını özellikle çiziyorum.

Bu devirde Başbakan'ın istekleri dışında söz söyleyen kişinin yolu birden, meçhul ve karanlık bir yöne doğru değiştiriliyor da ondan...

Korku, cesaretin önüne geçti.

Silivri, hayatın içine girdi.

Polisin organik gazı, yurttaşların vazgeçilmezi haline geldi.

Demokrasisi olmayan bir atmosferde soluk almak zorlaştı.

***

Güven duyulmayan bir yerde hak talep edilebilir mi?

Can korkusu olan bir ülkede yurttaşlıktan bahsedilebilir mi?.

Böyle hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı demokrasi olur mu?

***

Önce;

İnsanın yaşamı, onun sahip olduğu tek ve tartışmasız, elinden alınamayacak en önemli hakkı olduğu bilinmeli...

Sonra savaş; bu hakkı acımasızca yok eden, insana karşı işlenen en vahşi suç olduğu kabul edilmeli...

Evrensel gerçeklerin aksini tartışmak bile bu devirde abes olmalı...

***

Savaş, inandırıcı nedenlere dayanmazsa, ülke ve ülkedaşları tehdit eden gerekçelerin vazgeçilmezliği dünyaca uygun bulunmazsa, toplu cinayet olarak kabul edilir...

Savaşı düşünmek, "hadi savaşacağız" demek kadar tehlikelidir.

Şu kesin olarak bilinmelidir ki;

Savaş, halkların talebiyle değil, siyasilerin kaprisiyle çıkar...

Savaşı çıkarmak kolay, barışı getirmek ise çok zordur...

Savaşı isteyen aklın küçük, barışı sağlamaya çalışan zekanın ise çok büyük olması gerekir...

Asıl vahim olan konu ise, akıllı ve zeki yöneticilerin çok nadir bulunabilmesidir!

Bu konuda uzunca süredir sıkıntı çeken, şansız bir ülke olduğumuz da bilinmektedir.

***

Bugün görünen o ki, ülkemizde sesleri çok çıkan savaş çığırtkanlarının sayısı korkulandan daha az.

Ancak maalesef, güç onların elinde.

Üstelik bu kişilerin kendilerini farklı yerlere ait olarak hissediyor olması, ülke ve yurttaşlar için ciddi tehlikeler yaratıyor.

Nitekim dün Başbakan'ın "Biz savaş meraklısı değiliz, ancak savaşa da uzak değiliz" sözlerini, AKP Kongresi'nde dile getirdiği "Alpaslanlı, Çanakkaleli, şehitli, şiirli destanlarla" birleştirince, içinde bulunduğu ruh hali tam olarak ortaya çıkıyor.

***

Akçakale olayı sonrası, AKP'nin "yeri, şümulü ve zamanı" belli edilmeden TSK'ya sınır ötesi harekât etme yetkisi veren tezkereyi TBMM'den alelacele geçirmesi üzerine başlayan tartışmalar, bu ruh halinin açıkça teşhis edilmesinden kaynaklanıyor.

Bir yıla yakın zamandır, Suriye ve Esad'la ilgili uygulanan politikaların Türkiye'yi kötü bir maceranın başlangıç noktasına getirdiği açık.

***

Hükümeti, çok sıkı fıkı olduğu Suriye ve Esad'la birden düşman kardeş konumuna getiren önemli nedenler var.

Sakince olaylara bakıldığında bu nedenlerin içinde, Suudi Arabistan, Katar ve ABD yönetimlerinin beklentilerine uygun belirledikleri politikanın etkili olduğu görülecektir.

Ele geçirilmiş "enerji vadisinin" korunabilmesi, ciddi değişimlerin yapılması, yeni güç ve dengelerin oluşturulmasına bağlı.

Bu nedenle sınırların yeniden çizilmesinden, farklı birlikteliklerin yeniden oluşturulmasına kadar, bir dizi planların yapılması gerekiyor.

***

Çünkü;

Artık küresel siyaset yaptığını ilan eden ve ekonominin yanında siyasi olarak da dünyaya hükmetmek amacında olan Çin'in, ilk olarak enerji havzalarına göz dikmesi doğaldır.

Çin bu siyasetini, ABD karşıtı İran ve çevresiyle oluşturuyor.

Çin'in bugün ve gelecekte çok büyük ihtiyaç duyduğu petrole İran üzerinden ulaşma niyeti, tek emperyalist güç olma iddiasındaki ABD'yi tabii ki telaşlandırıyor.

BM destekli ABD ambargosu nedeniyle Hürmüz boğazının kapatılması, İran petrolünün dünyaya akışını durduracaktır.

Bunu bilen İran, alternatif boru yolları düşünmektedir.

Türkiye'nin ABD ile birlikte hareket edeceği belli.

İran zorunlu olarak, Irak ve Suriye üzerinden Akdeniz'e açılmayı hedefliyor...

Bu nedenle Çin'in (arkadan) desteklediği bir "Şii birlik boru hattı" planı oluşuyor.

Suriye, İran için önem taşıyor...

Rusya da Doğu Akdeniz'deki üstlerini korumak niyetinde...

Çin, İran petrolü istiyor.

Böylece Suriye, dünyada yeni oluşan dengeler içinde daha da önem kazanıyor...

Peki, Türkiye bu oluşumların neresinde?

Tasarlananların farkında mı? Orası meçhul!

***

Evet, Suriye'de akan kanı durdurmak, çocukların ölmesini önlemek, kentlerin yıkımına dur demek ve göçmen kampları açmak çok önemli...

Çünkü bunlar, insani anlam taşıyor.

Ancak iç savaşı körüklemek, rejimi değiştirmek için silah sağlamak ve militan yetiştirmek, taraf olmak, komşuluk

değerlerini hiçe saymak, başka çıkarlara hizmet etmek ve de en önemlisi, etrafında dönen çıkar oyunlarına aymazlıkla yaklaşan bir yol çizmek bize yakışmıyor.

***

Bu çok uluslu oyunun sonu, bizi ilgilendirmeyen kanlı bir savaşa girmemize neden olabilir!

Akçakale ve sınır boyunca maruz kaldığımız saldırılara tabii ki cevap vereceğiz. Bu olanağı sağlayan angajman kuralları var.

NATO ve BM bize savaşmak izni vermedi.

Böyle giderse, bundan sonrada kolayca veremez.

Hükümet olarak kendimizi tahrik etmez, provokasyonlara kapılmazsak savaş nedeni de oluşmaz.

CHP, bu bilinçle tezkereye "hayır" diyerek hükümeti uyardı.

Görünen o ki; Erdoğan bu mesajı algılamamış!

Şayet savaş olursa, akan kanın tek sorumlusu Erdoğan olacaktır.

Tarih, algılayamayan liderlerin kanlı yanlışlıkları ile doludur!

İnce'den acı sözler

CHP Grup Başkanvekili ve Yalova Milletvekili Muharrem İnce, yapılan haksızlığa, umursamazlığa, yandaşlığa, sorumsuzluğa ve yalancılığa isyan ediyor.

CHP Yalova İl Danışma Kurulu toplantısında yaptığı konuşmada Başbakan Erdoğan'ı egemen güçlerin maşası olmakla suçluyor. Erdoğan'ın her fırsatta, aklına geleni yalan yanlış söylemesine, kendinden yana olmayanları aşağılamasına ve nezaket dışı tavırlarına verilen cevapların, yok sayılmasını kabul edemiyor.

İnce'nin bu sözleri, düşünen insanlarca;

Türkiye'de demokrasi olmadığını defalarca dile getirenlerin haklı olduğunu açıklayan feryattır.

Türkiye'de medyanın asıl görevini unuttuğu, iktidar yamaklığı yaptığının yakalanışıdır.

Kısacası çıkar ve korkunun karıştığı, dikta anlayışının hüküm sürdüğü, insanların ciddiye alınmadığı Türkiye gerçeğinin, bir kez daha halka duyurulmasıdır.

***

Muharrem İnce, açık, cesur ve atak konuşan bir milletvekili...

"Bu ülkede sadece Recep Tayyip Erdoğan konuşmuyor biz de konuşuyoruz. Üstelik biz doğruyu söylüyoruz. O kin saçıyor!

Bu fark nedeniyle sesimizi kısmaya çalışıyorlar.

Onlar sansürlesinler, biz konuşmaya devam edeceğiz" diyerek AKP'ye meydan okuyan siyasetçilerden biri!

***

Pazar günü Başbakan'ın İstanbul'daki konuşması İnce'yi kızdırmış. Yalova'da Başbakan'a cevap vermiş.

Ancak bu cevap, hiçbir medya kuruluşunda yer almamış...

Yer yer ince ve acı söz dalaşı olsa da muhalefetin varlığı, demokrasinin vazgeçilmezi olduğunu bilerek, bugünkü yazıma bu konuşmanın bazı bölümlerini almak istedim.

***

Muharrem İnce Başbakan'a Yalova'da;

"İki yıl önce tatil yaparken diktatör değil miydi Esad? Sonradan mı oldu? Şimdi mi oldu" diye soruyor.

Sonra "Egemen güçler sana ne söylüyorsa onu yapıyorsun" diyerek Erdoğan'ın müthiş çelişkisini dile getiriyor.

Devam ediyor;

"Türkiye Cumhuriyeti'nin gelmiş geçmiş en yalancı Başbakan'ı bugün bana yüklendi. Bana 'anamuhalefetin başı değil yanı' dedi.

Başbakan'a şunu soruyorum: 'Beş grup başkanvekilin senin yanın mı?

Ben, Kılıçdaroğlu'nun yanı değilim. Ben, Kılıçdaroğlu'nun yol arkadaşıyım, kardeşiyim ve onun meclisteki başkanvekiliyim!"

***

İnce, Başbakan'ın Ortadoğu politikasını mezhep üzerinden yürüttüğünü iddia ediyor.

Ve en vurucu açıklamasını şöyle yapıyor;

"Savaş istemiyoruz. Milletin fakir, fukara çocukları ölmesin diyoruz.

Ancak Başbakan kafayı mezhebe takmış. Derdi Ortadoğu politikasını mezhep üzerinden okumak. Bu yanlış!

Esad da diktatördür, Saddam da diktatördür. Biri Sünni diktatördür, diğeri Alevi diktatördür. Tüm diktatörlerin canı cehenneme!

Biz siyaseti, mezhep üzerinden okumayız. Biz Türkiye'nin geleceğine bakarız. Bağımsız ve laik Türkiye Cumhuriyeti'nin onurlu olmasına, dik durmasına bakarız" diyerek AKP'nin oynadığı tehlikeli oyuna dikkat çekiyor.

***

Kendisini yalancılıkla suçlayan Başbakan Erdoğan'a şöyle cevap veriyor; "Başbakan Erdoğan bir gazeteye verdiği röportajda, '12 Eylül 1980'den önce Metris Cezaevi'nde işkence gördüm. Her yer su içindeydi. O sandalyeden bu sandalyeye geçiyoruz' diye açıklama yapmıştı. Yalan söylüyor! Çünkü 12 Eylül 1980'den önce Metris Cezaevi yoktu. Metris Cezaevi 17 Nisan 1981'de açıldı.

Ayrıca dedesinin şehit olduğunu söyledi, sonra dedesinin şehit olmadığı ortaya çıktı."

***

Konuşmasının devamında Başbakan Erdoğan'a yüklenmeyi sürdüren İnce;

"CHP'nin ruhunda Ulusal Kurtuluş Savaşı, Lozan, demiryolları, bağımsızlık var. Ama senin cibilliyetinde Hikmetyar'ın önünde diz çökmek, liderin Erbakan'ı arkadan hançerlemek, BOP eş başkanlığı, 'ABD askerlerine dua ediyorum. Sağ salim memleketlerine dönsün' demek, PKK ile Oslo'da görüşüp Kayseri Meydanı'nda 'görüşen şerefsizdir' demek, sabahleyin 'NATO'nun Libya'da ne işi var' deyip öğleden sonra NATO'yu kabul etmek var. Senin cibilliyetinde sabah, 'Ofer'le görüşmedim' deyip öğleden sonra 'görüştüm' demek var.

Kim yalancı! Ey millet gör artık!"

***

"Ben milletimin yoksul çocuklarının yaşamının peşindeyim. Sen ise, oğlunun birine çürük raporu alacaksın, öbürüne valinin koruması eşliğinde 21 gün bedelli askerlik yaptıracaksın, sonra, savaş çığırtkanlığı yapacaksın! Bunu kimse kabul etmez!" diyerek ağır eleştirilerde bulunuyor...

***

İnce, RTE'nin pazar günkü konuşmasında "Esad'la tatil yaptı diyenler yalancıdır" sözlerine de gazetelerden örnekler göstererek cevap veriyor;

"Esad'la Bodrum'da tatil yaptın. 'Şengen değil, Şamgen' dedin. 'Dostum, canım, ciğerim' dedin. Şimdi onunla savaşa girmeye çalışıyorsun. Şimdi 'ben tatil yapmadım' diyor. Yalan bunların ciğerine işlemiş. İşte gazete başlıkları: 'Bodrum tatilinde Ortadoğu zirvesi', 'Bodrum'da hem tatil, hem

diplomasi', 'Esad çiftine sıcak karşılama', 'Ortadoğu barışı için Bodrum'da buluştular', 'Cumhurbaşkanı ile boğaz turu'...

Ayrıca bir şey daha var tabi. Bu da ayrı bir bomba!

2 Ağustos 2012 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde Sayın Emine Erdoğan'ın açıklamasını okuyorum; 'Biz dosttuk. Çok samimiydik. Protokol yoktu aramızda. Bu işler başlamadan önce Esma, annesi, babası, çocukları, kardeşi, gelini, hep birlikte bize geldiler. Biz onları tatilde ağırladık. Basının haberi bile olmadı.'

Hanımefendi doğruyu söylemiş ama Başbakan yalan söylemeye devam ediyor!"

***

Muharrem İnce, Başbakan'ı "egemen güçlerin" yönettiği sahte kabadayı olarak değerlendiriyor.

Erdoğan'ın CHP'ye: "Esad'la mezhep yakınlığınız var ondan mı destek oluyorsunuz" sözlerine de şiddetle karşı çıkıyor...

Ve haklı olarak şu polemik sorusunu soruyor: "Sen Obama ile aynı mezhepten misin de, Obama ile aynı politikayı izliyorsun!"

***

Başbakan'ın sürekli yanlışlar yaptığını ileri süren İnce, buna karşı susmayacaklarını dile getiriyor ve ekliyor: "Suriye için çıkarıldığını söyledikleri tezkere, uluslararası hukuka aykırıdır. Anayasa'ya aykırıdır. Böyle bir yetki olabilir mi? Bundan önceki 22 tezkerede yapılmayanı yaparak suç işliyorlar. Parlamento, yetkisini hükümete bu şekilde devredemez. Biz hukuksuzluğa ve savaşa karşıyız."

***

Muharrem İnce gibilerinin sesi duyulmalıdır.

Demokrat, içi insan sevgisi ile dolu, savaş karşıtı, barış yanlısı, hak ve özgürlükten yana herkesin, bugünkü düzene aykırı sesleri duyurmak sorumluluğu ve görevi olmalıdır.

Çünkü düzen, kendisini koruyan ve karşıtlarını ezen orantısız bir gücü çekinmeden kullanıyor!

Davutoğlu'nun ülkesinde Digitürk...

Köroğlu'na ait bir özdeyiş vardır: "Delikli demir icat oldu mertlik bozuldu"

Bugüne, yani yaşadığımız zamana bu sözü uyarladığımızda; "AKP iktidar oldu Türkiye'de ahlak bozuldu" dersek yanılmayız.

***

İşadamından siyasetçisine, verilen sözlerin hiç anlamı kalmadı.

Çek, senet, sözleşme hak getire!

***

Hapis cezası kalktıktan sonra ödenmeyen çeklerin oranı yüzde 70'lere ulaşmış.

Zaten kimse senet ödemiyor.

Senet veren de, alan da karşılaşacağı akıbeti baştan kabul ediyor.

***

Yaşamın idamesinde sadece banka kredi kartları geçerli...

Türkiye'de kredi kartına olan borç toplamının 95 milyar lira olduğu söyleniyor.

Vatandaş bir kartın borcunu, diğer banka kartıyla kapatmaya çalıştıkça bankaların kârı büyüyor.

Bugün Türkiye'de en çok kâr eden sektörün bankacılık olduğu açıkça görülüyor.

İktidarda "faiz haramdır" diyen bir anlayışla iktidar olmuş bir parti var.

Onların zamanında en büyük kazançların faizlerden olduğu bir dönem yaşıyoruz!

Hani diyorum; bu aldatmacayı bugünkü iktidar nasıl izah edecek...

***

Siyaset, dün söylediğini bugün inkâr ediyor.

Daha da ileri giderek "Ben doğru yaptım siz yanlış anladınız" diyebiliyor.

***

Toplumda ciddi bir yılgınlık görülüyor.

İnsanlar, her gün değişen gündemden yorulmuşlar.

Hayat pahalılığına alışmışlar ama bu kadar sık aldatılmaya alışmamışlar.

Doğalgaza, petrole hemen hemen her hafta zam geliyor. Oysa dolar kurunda bir değişiklik yok.

Ama zamlar devam ediyor. Dün yine benzine zam yapıldı.

Hükümete bakarsak; "Falanca ay indirim yapmıştık. Üç sene öncesine göre buna zam demezler" gibi sözlerle işi idare etmeye çalışıyor.

Edebiliyor mu? Zannetmem.

Bunu bildikleri için millet inansın diye, kabinedeki tek sakallıyı enerji bakanı yapmışlar!

Sakalına bakıp da...

Neyse millet isyanda, duyan da gören de yok.

***

Devletin masrafı durmuyor.

Hükümetin saltanatı sürüyor.

Karizmatik liderlerin sultan yaşantısı, Arap emirlerini aratmıyor.

Ve uygulanan yanlış politikaların derdini millet çekiyor!

Vatandaş soyulmaya hazır mı?

"Başbakanımızın her sözü yandaş ekranlarda arz-ı endam ettikçe zaten sıkıntılar unutulur" diye bir algı pompalanıyor.

Dört bir koldan, yedi gün yirmi dört saat yapılan yayınlarla, memleketin tozpembe hali halka kabul ettirilmeye çalışılıyor.

Vatandaş adına bu iktidarın ne büyük hizmetler yaptığı anlatılıyor.

Öyle ki yorumcuların pek çoğu, bırakın yıllar önceyi, günler önce söylediklerini bile milyonların önünde inkâr edebiliyor!

Bu basit örnekler bize "ahlakın elden nasıl götürüldüğünü" gösteriyor.

***

Bugüne kadar gelmiş geçmiş en başarısız Dışişleri Bakanı olan Ahmet Davutoğlu hakkında CHP grubu, gensoru önergesi verdi.

Komşularla "sıfır sorun yerine sıfır dostluk" başarısını gösteren Bakan'a AKP'liler büyük sevgi gösteriyor.

Oysa bu Bakan önceki mevkidaşlarından farklı olarak Türkiye'yi savaşın eşiğine getirdi.

Suriye konusunda taraf oldu.

Suriye iç savaşında muhalefetin eline silah verdi.

Onları CIA ile birlikte eğitti! Organize etti!

O muhalifler vahşice insanların başını kestiler, dünyaya zevkle gösterdiler.

Türkiye'nin El Kaide, Taliban, Müslüman Kardeşler ile aynı safta yer almasına neden oldu.

Yabancı askerleri ülkemizde barındırdı.

Gerçekleri sakladı.

Doğruyu çarpıttı.

Yalan söyledi.

CHP, bu gerekçelerle gensoruyu gündeme getirdi.

***

Tabii TBMM'deki AKP çoğunluğu, gensoruyu reddetti.

Ne oldu şimdi, Davutoğlu aklandı mı?

Türkiye'ye savaş naraları attırmaya devam ediyorlar!

***

Davutoğlu en fazla Erdoğan'a zarar veriyor.

Düşen uçağımızla ilgili dünyaya yaptığı açıklama hiç inandırıcı olmadı.

Herkes bu konuyu kapatmaya çalışıyor.

Olan gencecik iki pilotumuza oldu.

O şehitlerin hakkını Davutoğlu ve Erdoğan ödeyebilecek mi?

***

İkinci uçak olayına gelince... Başımız yine ağrıyacak.

Başbakan'ın ilk yaptığı açıklama hâlâ ortada duruyor.

Ancak iddia edilen mühimmatın ortaya konulamaması, bugüne kadar Rusya için öne sürdüğümüz iddiaların kanıtlarının dünyaya gösterilememesi, sessizliğin sürmesi, Türkiye üzerinde ikinci defa kuşkular yaratacaktır.

Bu işte Davutoğlu'nun katkısı nedir bilmiyorum.

Ama mutlaka, olayın yanlış yapılmasında dahli vardır.

Bunu sezebiliyorum...

***

Hüseyin Çelik, Davutoğlu'nun "zekâsının zekâtını" dile getirmiş! Zekat vermek için bir varlığınız, zenginliğiniz olması gerekir.

Dolayısıyla Davutoğlu'nun zekât verme gereği yoktur.

Böylece onun zekâtından yararlanmak da mümkün olmayacaktır!

***

Ahlakın güme gittiği bugünkü düzende, bu siyasetten beslenen firmalar çok!

Hukuk yok!

Adalet yok!

Yapan yaptığı, çarpan çarptığıyla kalıyor.

Digitürk de bunlardan biri!

***

Sözleşmeleri yok sayan, yükümlülüğünü yerine getirmeyen Digitürk, üyelerinin sözleşmeleri bittiğinde rızasını almadan tekraren, yeni, farklı ve de pahalı tarife uyguluyor.

Sonra da faturasını kesip gönderiyor...

Bunu "zarif bir dolandırıcılık" olarak nitelendirebiliriz.

Digitürk, "yok böyle bir şey" diyebilir.

Ben de, "Benim başıma geldi beyler" diye cevap veririm!

***

Bugünkü hükümet nasıl açığını zamlarla, vatandaştan aldıklarıyla kapatıyorsa, Digitürk de zararını abonelerinden çıkarmaya çalışıyor!

Bu yapılanlara yurttaşlar "dur" demeli.

Digitürk için yasalar ve yargı harekete geçebilir.

Hükümet için de yurttaşlar oylarıyla gereğini yapabilmeli.

Az kaldı!

Ahlaki çöküntüden çıkma umudu hâlâ taze durmalı...

Sandık yakında önümüze geliyor!

İşverenin taşerona uyarısı

Başbakan Erdoğan dün, Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Slovak'yaya yaptığı geziden döndü.

Gezi boyunca herzaman olduğu gibi "imagemaker"lar, Başbakan'ı iç siyasete "müthiş Türk" görüntüsüyle pazarladılar...

Bu ülkelerde yaptığı konuşmalarda, kendince ikna edici gerekçeler göstererek, AB'ye kafa tutan, "karar verin artık, sabrımız tükendi" diyerek posta koyan bir başbakan imajı verildi.

Aslında AB'yle arayı açan biz miyiz? Yoksa onlar mı?

Burası biraz karışık.

Görünen o ki; "Yağmasan da gürle" özdeyişi, istikbaldeki başkanlık hevesi için, başarılı bir yol kılavuzu olmuş.

***

3. dönem iktidarında Erdoğan ve AKP'nin, ısrarla söylediği bir tekerleme var;

"İleri demokrasiyi kurduk, hukukun üstünlüğünü oluşturduk."

Muhalefet bu sözlere karşı çıkıyor...

STK'lar, sanatçılar, öğrenciler, emekliler, çiftçiler, memurlar, kısacası halkın çoğunluğu, her vesileyle bu sözlere tepki gösteriyor.

Erdoğan ve AKP, bu tepkilere karşı "yandaş iletişimciler" aracılığıyla cevap veriyor.

İkna edemediği zaman o kişi ve kurumlar, elindeki dost basının hedef tahtasına asılarak vuruluyor.

Anlayacağınız, ustalık dönemi "korku yönetiminin" en üst düzeyde yapıldığı zamanda oldu.

***

Fakat dünkü gazeteler, "ileri demokrasi ve hukuk üstünlüğü" konusunda, yaldızlarla süslenmiş sözlerin boş olduğunu açıklayan haberlerle doluydu.

Denilecek ki, ne var bunda? Malum kişilerin her zamanki haberleri!

Bu kez öyle değil...

Büyük abi ABD'nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone, gazetelerin Ankara temsilcilerine yaptığı açıklamayla adeta iktidarın bu iddialarını çürüttü!

***

Ricciardone'nin sözlerindeki nezaketin altında, ciddi eleştiriler var.

Büyükelçi diyor ki;

- Çok uzun zamandır hapiste bulunan milletvekilleri var. Suçları bile belli değil.

- Askeri liderler de aynı şekilde. Onlara bu ülkeyi korumak görevi verilmiş ama hapse kondular.

- Profesörler mesela... Eski YÖK Başkanı tam anlaşılmayan suçlardan dolayı demir parmaklıklar arkasında.

- 16 yıl önceki çalışmalarla ilgili belirsiz suçlamalar var.

- Şiddet içermeyen gösteri yapan öğrenciler, demir parmaklıklar arkasında.

***

Ricciardone'nin en can alıcı sözleri ise şöyle;

- Hukuki sistemin sonucu bu şekilde olursa, bu insanlar terörist olarak yorumlanıp kafalar karışırsa, Avrupa ve ABD mahkemelerinin buna karşılık vermesi zor olur.

- İnsanlar düşünce suçundan dolayı hapse girmesin. Bu konuda başarılı olmak zorundasınız.

***

Bu beyanla ABD, Ankara Büyükelçisi'nin ağzından, Türkiye'de demokrasi ve hukuk konusunda ciddi sorunlar olduğunu ortaya koyuyor.

AKP iktidarının iddia ettiği, "ileri demokrasi ve hukukun üstünlüğü" beyanlarına inanmadığını açıklıyor.

Büyükelçinin daha önce yaptığı Irak ve Suriye konusundaki uyarıları, dile getirdiği iktidarın siyasal, sosyal ve kültürel

hataları ve de kişisel kaprislere dikkat çektiği sözleri de anımsarsak, Türkiye'nin 10 yıl geride olduğu ortaya çıkıyor.

***

Hatırlarsınız, Francis Ricciardone Ankara'ya geldiğinin hemen sonrasında Odatv Davası nedeniyle tutuklu gazetecilerin varlığından bahsetmiş, Türkiye'de düşünce ve ifade özgürlüğü olmadığından şikâyet etmişti.

O zaman Başbakan, "Yok böyle bir şey, kim sizi dolduruyor" sözleriyle eleştirmiş, Ricciardone'yi "acemi büyükelçi" diyerek adeta küçümsemişti.

Ne oldu?

Dün AKP iktidarının övündüğü durumu adeta yalanlayan ve de bir işveren gibi talimat veren Büyükelçi, bu kez "deneyim kazandığını da" belli edercesine, "Bu düşünceler benim değil, ABD'nin de değil, bu düşünceler Başbakan ve bakanların düşündükleridir" diyerek, Erdoğan'la adeta dalga geçiyor.

***

Anlaşılan, Cüneyt Zapsu'nun teklif ettiği ve birilerince (!) kabul gördüğü iddia edilen; "Deliğe süpürmeyin, kullanın" sözünün de miadı doluyor!

Ne zaferi?

Geçen hafta ülkemiz, son derece heyecanlı ve bir o kadar da tarihi bir sürecin başladığı günleri yaşadı...

Newroz Bayramı'nda barış çağrısının yapılması, geleceğe yönelik yeni bir umudun doğmasına neden oldu.

Hemen sonrasında, İsrail'in Mavi Marmara nedeniyle uzunca süredir beklenen özür dilemesi ise bize ayrı ve farklı bir yol güzergâhı belirledi.

Öncelikle Başbakan ve AKP'nin abartarak anlattığı ve zafer havasına büründürmeye çalıştığı İsrail'in özür meselesine değinelim...

Evet, İsrail geç kalmış bir özrü yerine getirdi.

Şu bilinmeli ki; Mavi Marmara vahşetinin sadece özürle de kabul edilmesi mümkün değil.

Türkiye bu konudaki baskılarında sonuna kadar haklıydı.

Ancak üç yıl sonra kabul edilen ve dostluk türküleri çalınan bu iş, ne Türkiye'nin haklılığı ve güçlülüğü ile, ne de İsrail'in "adalet yerini bulsun" diyerek haksızlığını kabul etmesi sonrasında gerçekleşti.

Özür dileme sürecine bakıldığında, arkasında yatan müthiş bir stratejik hesap ve ağır bir taktik baskıyı görebiliriz.

Obama'nın talebi, uygulanacak yeni politikalar ve BOP sürecindeki İsrail'in çıkarları, bugüne kadar yok sayılan bir olayı birkaç saatte çözüme ulaştırdı.

***

İsrail şu anda yalnız durumda...

Sadece Barzani'nin yakınlığı yeterli değil.

Devlet Başkanı Mursi yönetiminde Mısır, Müslüman radikalizmine doğru yol alıyor.

Üstelik Suudi Arabistan ve Katar bu doğrultuda atılan adımlara destek oluyor.

Gazze konusunda da sıkıntılı...

Bunların yanı sıra, karşısında duran en önemli tehlike, İran'ın başını çektiği, Irak Başbakanı Maliki, Suriye Başkanı Esad ve Lübnan Hizbullah'ının oluşturduğu Şii duvarı!

İsrail, bu duvarın üzerine yıkılmasını engellemek için karşı bir müttefik arayışı içinde.

***

Ayrıca, ebedi dostu, ekonomik güç ve yön verdiği, etle tırnak misali birlikte olduğu ve de derin (!) siyasal yönetiminde yer aldığı ABD'nin uygulayacağı politikalara ters düşmesi de mümkün değil.

Tam bu kavşakta, İsrail-Türkiye sorunu ortaya çıkıyor.

ABD, hedefi olan "Ortadoğu'daki enerji kaynaklarının ele geçirilmesi harekâtı"nı temelden çözmek ve kalıcı hale getirmek istiyor.

Bu nedenle, Obama 2. ve son döneminde, Barzani ile ilişkilerini düzenleyen, iç barışı sağlamak adına önemli adımlar atmaya niyetlenen Türkiye'nin, hem NATO'da İsrail'e yeniden destek vermesi, hem de olası İran atağında İsrail'le savunma işbirliğine girmesi adına, kangren olan "özür" meselesini çözüme bağlamak istedi. Diretti ve her iki tarafa da kabul ettirdi.

***

Bu sonucu almak için de Başbakan Erdoğan'a siyonizmle ilgili sözlerini düzeltmesi telkin edildi.

Bildiğimiz gibi Başbakan, Danimarka'da sözlerini yumuşatarak, "çekingen özrünü" dile getirdi...

***

İşin arkasında yatan görünür gerçek budur.

Şimdi Başbakan, ilçe ilçe dolaşarak büyük bir zafer kazanmışçasına konuşmalar yapıyor. Yazık!

Dışişleri Bakanı da ondan geri kalmıyor...

Oysa yeni bir algı yaratmak için bu konuyu iç politika malzemesi yapmak çok yanlış. Ölenlerin kemikleri sızlar!

Çünkü yurttaş, gerçekleri eninde sonunda öğreniyor.

***

Yurttaş üç sene önce, Birleşmiş Milletler tarafından kurulan komisyonca İsrail'in aklanmasını sağlayan rapora neden karşı koyamadınız diye, size tepki göstermedi mi?

Mavi Marmara sefere çıkmadan önce İsrail'in zor kullanacağını hükümete bildirdiği ve ilgililerin de AKP'li milletvekillerini uyararak gitmelerini önlediği ama diğer yardımseverleri uyarmadığı iddiasının bugüne kadar cevaplanmadığını bu halk unuttu mu zannediyorsunuz?

***

Kısacası;

Yurttaş, "Neden üç yıldır bu sorunu çözemediniz" diye size soruyor.

"Ne oldu da bugün çözüldü" diyor.

Bu konuları en yakından bilen biri olan Davutoğlu, doğruları söyleyemiyorsa, en azından başkalarına saldırmamalı.

Hükümetin aczinin, muhalefet partilerinden özür dilemelerini isteyerek, kapatılamayacağını da bilmeli...

***

İsrail'in geç gelen özrü zafer değildir.

Haklı beklentimizdir, çünkü insanlarımız ölmüştür.

Ancak bu özür, Mavi Marmara baskınında ölenlerin ruhlarını değil, İsrail'i kurtarmıştır.

Zaten bu hükümet İsrail'le ticari ilişkisini hiç kesmemişti. Üstelik de giderek hacmini arttırmış, 4.5 milyar dolarlara çıkarmıştı.

Kısaca ortada zafer yok!

Yani yine, AKP'ce yeni bir aldatmaca oyunu oynanıyor...

Savaşa hazır mısınız?

Şu gerçeği kimse değiştiremez!

Türkiye, AKP'nin "yanlış, yanlı ve ülke çıkarına aykırı politikası" yüzünden saldırıya uğradı ve bugüne kadar 73 kişi bu saldırılarda öldürüldü.

Kimse aksini söyleyemez!

Bu insanların ölüm nedeni yalnız ve yalnız, AKP hükümetinin zaptedilemez hırsı ve kaprisidir.

Herkes kabul etmelidir ki;

Bugüne kadar kaybedilen ve bundan sonra ölecek yurttaşlarımızın kanı, bu yanlış politikayı uygulayanların ellerinde sonsuza kadar bir leke olarak kalacaktır.

***

Çok kısa zaman önce Reyhanlı'daki faciada 48 yurttaşımızı daha kaybettik.

Reyhanlı'da müthiş bir katliam yaşandı.

Bu vahşeti Reyhanlılar ve de Türkiye hak etti mi?

Reyhanlı'nın ne suçu vardı da evlatlarını kaybetti?

Kimin yaptığı tabii önemli...

Ama niçin yaptığı ve de neden Türkiye'ye karşı yaptığı daha da önemli!

***

AKP'nin Suriye'ye karşı politikası daha önce bir uçağımızı düşürmüş, iki pilotumuzu şehit etmişti...

Bu konuyla ilgili bugüne kadar toplumu inandıracak herhangi bir açıklama yapılmadı.

Hükümetin bu konuda tutarlı bir çalışması olmadı.

O nedenle şehit aileleri, hükümet aleyhine dava açtılar.

***

Sonra Akçakale'de anneleriyle birlikte üç çocuğun ve komşularının ölmesine neden olan top atışlarını yaşadık...

Genel Kurmay Başkanı sınıra geldi.

Esti gürledi!

Akçakale'liler ona güven duydular...

Mukabil top atışları yapıldı.

Ama nereye ve kimlerin üzerine atıldığını bilmedik...

Çünkü sınırlarımıza saldırılar ve top atışları hala devam ediyor...

***

Sonra Cilvegözü sınır kapısında bomba patladı. 17 kişi öldü...

Suçluların bir zaman sonra yakalandığı öğrendik.

Özellikle yandaş basından yakalanış öyküsünü iftiharla dinledik.

Suçluların getirilmesinden mutlu olduk...

Sonra? Sonrası yok!

Ölen öldüğü ile kaldı...

Çok kısa zaman önce de sınırı geçmek isteyenlerin açtığı ateşle bir polis şehit edildi...

***

Sınırlarımızın içine atılan bombalar, kurşunlar, taciz atışları yaşadığımız olağan olaylar haline dönüştü.

Her defasında yetkililer gereğinin yapıldığını söylediler.

Ama o yapılanın gereği neydi? Bilmiyoruz.

Aslında bizi savaş durumuna sokan hükümet aylardır bir şey söylemiyor...

***

Sonra Reyhanlı'da iki bomba patladı...

Niye?

Belli!

Hükümet yapanı hemen açıklamak için olağanüstü gayret içinde...

Her olay sonrası yaptığı gibi "faillerin Esad yanlısı olduğunu" açıklar...

Tamam da...

Failler neden bize saldırıyor?

Yoksa "Erdoğan ABD'ye gidip Obama ile konuşacak" diye mi?

***

Rusya Duma'sı (meclisi) Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı Puşkov diyor ki; "Türkiye'deki saldırlar için Suriye devletini suçluyorlar. Her zaman ve her olayda olduğu gibi..."

***

Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay; "Patlamayı Suriye istihbaratı yaptı" derken,

Diğer Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç bu sözlere karşı iddianın "bilgiye dönüşmemiş kanaat olduğunu" açıklıyor...

Biz şimdi kime inanalım?

***

Ya da Başbakan'ın şu sözlerini nasıl yorumlayalım...

"Bu saldırının amacı milletin arasına nifak sokmaktır. Suriye kaynaklı yapılan bu saldırıyı Türkiye'nin politikasına tepki diye göstermek hedef saptırmaktır."

***

Reyhanlı'da büyük bir felaket yaşanıyor...

Sınırlarımız "yolgeçen hanı" gibi...

Mültecilerin kamplarında Suriye muhalifleri eğitiliyor...

Türkiye muhaliflere silah veriyor...

ÖSO adı altında bugün dünyanın en acımasız terörünü yapan El Kaide, Taliban gibi örgütler var...

AKP iktidarı Suriye'yi Müslüman Kardeşler'in yönetmesini istiyor...

AKP, İran'ın kurduğu, Irak Başbakanı Maliki, Esad ve Lübnan'daki Şii Hizbullah'ın oluşturduğu duvarın yıkılmasını isteyen ABD ve İsrail'le birlikte olmayı yeğliyor...

Bu birliktelik Türkiye'ye zarar verir mi? Düşünmüyor.

***

Başbakan Erdoğan, ABD'ye gidiyor...

Herhalde bundan böyle hangi politikayı uygulayacağımızı dönüşte öğreneceğiz!

Yandaş basın ABD'ye gidişin, "Erdoğan'ın Obama'yı Suriye'ye askeri çıkarma yapmak için ikna seferi" olduğunu yazıyor.

Desenize vay halimize!

Kısacası Türkiye, nedenini tam bilmediği, halkına düşmanlık duymadığı, soydaşlarının yaşadığı, çok kısa zaman önce bakanlarının birlikte güzel şeyler planladığı bir ülke ile, yani Suriye ile adı konmamış gizli bir savaşın içine adım adım sokuluyor!

DIŞARDAN Fikri Sağlar

Ortadoğu'dan Avrupa'ya, Dünya Aynasında Türkiye

"Mısır halkı 2011'de ayaklanmıştı, hala ayakta... Suriye'de savaş tamtamları çalıyor. İran'a biçilen rol hiçbir zaman değişmiyor... Afganistan, Irak ve Lübnan'da sınavdan geçen Türkiye, ABD'nin yanında Ortadoğu'nun yeniden inşasında kendine rol arıyor. AKP'nin Ortadoğu ve batı ülkeleri ile yürüttüğü politik ve diplomatik ilişkiler,

Türkiye'nin geleceğini de şekillendiriyor. Fikri Sağlar'dan sıcak dünya gündemine

"dışardan" bir bakış...

SİYAH BEYAZ "Okuma alışkanlığınıza renk katmak için..."

facebook.com/syhbyzktp
twitter.com/SiyahBeyazKitap
www.siyahbeyazyayinlari.com

facebook/kültürperest
twitter/kültürperest.com
www.kulturperest.com